

DEN *danske* STJERNE

Januar 1980 · 129. årgang · Nummer 1

DEN danske STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Januar 1980
Årgang 129
Nummer 1

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redaktør af kirkens magasiner: M. Russell Ballard.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Chefredaktør - Carol Larsen, Assisterende chefredaktør - Roger Gylling, designer.

Lokalredaktør: Ellen E. Valgren.

Indholdsfortegnelse

Efterlevelse af indvielseslovens principper. <i>Marion G. Romney</i>	1
Opnåelse af Zion Seks principper. <i>R. Quinn Gardner</i>	5
Spørgsmål og svar	11
Fastejdelser. <i>Larry E. Morris</i>	14
Jeg sendte min mand på mission midt om vinteren	18
Tro - den højere kundskab. <i>G. Homer Durham</i>	22
„Ørken og hede skal fryde sig ...”. <i>Melvin Leavitt</i>	26
Menneskets oprindelse og profeti opfyldt. <i>George Albert Smith</i>	31

Børnestjernen

Vort folks historie. <i>Nanette Larsen</i>	1
Abrahams offer	4
Anna Cecilia og Albertina. <i>Gertrude M. Richards</i>	6
Bare for sjov	8

Abonnement:

12 numre dkr. 54,00 (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.
United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

© 1980 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Distributions Centret, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.

Budskab fra Det øverste Præsidentskab

Indvielsesloven blev åbenbaret tidligt i denne sidste uddeling. Den 2. januar 1931 sagde Herren følgende gennem profeten Joseph Smith, til sin spæde kirke, der på det tidspunkt endnu ikke var et år gammel:

„Lad enhver agte sin broder som sig selv.

Thi hvilken mand blandt jer, som har tolv sønner og ikke gør forskel på dem,

og de tjener ham i lydighed, vil sige til den ene af dem: Klæd dig i kostbart tøj og sid her, men til den anden: Klæd dig i pjalter og sæt dig der, og da se på sine sønner og sige: Jeg er retfærdig?

Se, det har jeg givet jer som en lignelse, og således er det med dig. Jeg siger jer: Vær et, og dersom I ikke er et, er I ikke mine.” (L&P. 38:25-27).

38 dage senere, den 9. februar 1831

Efterlevelse af indvielseslovens principper

Præsident Marion G. Romney
andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

åbenbarede Herren indvielsesloven som det middel, hvorved uligheden mellem rig og fattig kunne fjernes. Hans ord lød således:

„Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine bud.

Og se, da skal du komme de fattige i hu og indvie en del af din formue til deres underhold, det, du har at give dem, ved en pagt og kontrakt, som ikke kan brydes.

Og hvad I således skænker de fattige af jeres midler, det gør I mod mig, og det skal lægges frem for min kirkes biskop og hans rådgivere, to af ældsterne eller højpræsterne, som han har udvalgt eller vil udvælge i dette øjemed.

Og det skal ske, at når det er blevet fremlagt for min kirkes biskop, og han har modtaget beviserne angående helligelsen af min kirkes ejendom, så det i overensstemmelse med mine bud ikke kan fratages kirken, da skal enhver være ansvarlig overfor mig som en husholder over sin egen ejendom eller over det, han har modtaget gennem helligelse, så meget som er tilstrækkeligt for ham og hans familie.” (L&P. 42:29-32)

Det grundlæggende princip for indvielsesloven, og det som berettiger den „er at alt hvad vi har tilhører Herren; derfor kan Herren bede os om hvad som helst af vore ejendele, eller det hele, fordi det i virkeligheden er hans. . . (L&P. 104:14-17, 54-57)”. (J. Reuben Clark, Jr., i Conference Report, okt. 1942, s. 55).

Formålet med indvielsesloven var, at hver mand skulle være „lige i forhold til sin familie, efter omstændighederne, trang og fornødenheder.” (L&P. 51:3). Under denne lov, skulle hver eneste mand, deriblandt den fattige, modtage „en andel” . . . som ville stille hver mand lige i forhold til sin familie, omstændigheder, trang og fornødenheder.

„Den jord, som I fik overdraget af biskoppen - enten det var en del af den

MARION G. ROMNEY

Formålet med indvielsesloven var, at hver mand skulle være „lige i forhold til sin familie, efter omstændighederne, trang og fornødenheder” (L&P. 51:3).

---

jord, som I selv havde overdraget kirken, eller det helt og holdent var en gave fra kirken . . . og den personlige ejendom I modtog, blev sommetider kaldt en „andel“ (L&P. 51:4-6), sommetider en „forvaltning“ (L&P. 104:11-12), og sommetider en „arvelod“. (L&P. 83:3).” (J. Reuben Clark, Jr., i Conference Report, okt. 1942, s. 56).

De hellige i Jackson County, Missouri, organiserede en „forenet orden“; og forsøgte at leve efter indvielsesloven. Det slog imidlertid fejl for dem, og de blev fordrevet fra Missouri.

Herren forklarede på følgende måde grunden til, at det slog fejl for dem, samt om årsagen til deres lidelser:

„Sandelig siger jeg jer, som er samlet for at lære min vilje angående mit arme folks forløsning.

Se, jeg siger jer, var det ikke for mit folks overtrædelsers skyld - jeg taler om kirken og ikke om de enkelte medlemmer - så kunne de allerede nu have været forløst.

Men se, de har ikke lært at være lydige mod det, som jeg forlangte af dem, men er fulde af al slags ondt, giver ikke de fattige og lidende af deres midler, som det sømmer sig for hellige.

De er ikke forenede efter den forening, som det celestiale riges lov fordrer.

Og Zion kan ikke blive opbygget uden efter de grundsætninger, som udgør det celestiale riges lov, ellers kan jeg ikke tage hende til mig.

Mit folk må tugtes, til det har lært lydighed, gennem lidelser, om så skulle være. . .

Derfor er det nødvendigt, på grund af mit folks overtrædelse, at mine ældster venter en liden tid med at forløse Zion, så de selv kan blive bedre forberedt og mit folk blive mere fuldkomment undervist, samle erfaring og mere fuldkomment forstå deres pligter og vide, hvad jeg fordrer af dem.’ (L&P. 105:1-6, 9-10)

Således endte det første forsøg på at opfylde indvielsesloven. I oktober 1936, omtrent 100 år efter erfaringen med indvielsesloven, bekendtgjorde Kirkens øverste Præsidentskab organiseringen af velfærdsprogrammet.

Præsident J. Reuben Clark, Jr., der var manden bag velfærdsprogrammet, sagde følgende vedrørende velfærdsprogrammet og den forenede orden:

„Vi har alle sagt, at velfærdsplanen ikke er den forenede orden, og at det ikke var meningen, den skulle være det. Jeg vil imidlertid antyde overfor jer, at når alt kommer til alt, vil vi måske ikke være så langt fra at udføre de grundlæggende principper ved den forenede orden, når velfærdsplanen er blevet rigtigt indarbejdet.

Lad mig gentage, at den forenede orden for det første anerkendte princippet om privat ejendomsret, og var bygget på dette princip; alt hvad et menneske ejede og boede på under den forenede orden, var hans eget. Det er ret tydeligt, at hovedprincippet i vort system i dag er den private ejendomsret.

For det andet - i stedet for det overskud og den overflod, der blev samlet og ophobet under den forenede orden - har vi i dag fasteofre, velfærdsydelse og tiende, som altsammen kan benyttes til hjælp til de fattige, såvel som til videreførelsen af kirkens aktiviteter og forretninger. Når alt kommer til alt, blev den forenede orden først og fremmest oprettet for at udarbejde et system, hvorved der ikke ville være nogen, som var meget fattige, og dette er også formålet med velfærdsplanen.

I denne forbindelse bør man lægge mærke til, at det tydeligt ses i disse første åbenbaringer - såvel som gennem vores historie, at Herren meget tidligt måtte fortælle folket, om lediggangens og grådighedens onde, for de brødre, som havde rigeligt, gav ikke, som de burde,

og de, der ikke havde noget, havde øjensynligt til hensigt, at leve et liv i lediggang, ved hjælp af de ting, som de skulle have af dem, der havde rigeligt. . .

Endvidere havde vi under den forenede orden et biskoppens forrådshus, hvori man indsamlede varer, der skulle bruges til at dække de fattiges behov. Under velfærdsplanen har vi et biskoppens forrådshus, der anvendes til det samme formål.

Som jeg allerede har påpeget, blev den overskydede ejendom, der blev givet til kirken, da indvielsesloven blev opfyldt under den forenede orden, kirkens 'fællesejendom', og blev administreret under den forenede orden til gavn for de fattige.

Vi har nu under velfærdsplanen, wardsdyrkningsprojekter i gang over hele kirken. I visse tilfælde er jorden ejet af wardene, i andre tilfælde forpagter wardene den, eller de har lånt den af private. Denne jord opdyrkes til gavn for de fattige, og af de fattige, hvor det er muligt at få de fattige til at arbejde på den. . . Således ser I, brødre, at som velfærdsprogrammet nu har udviklet sig, har vi mange af de væsentlige punkter ved den forenede orden. Når man yderligere tænker på den hjælp, der fra tid til anden gives i forskellige ward for at hjælpe folk i gang med forretninger eller landbrug, har vi en plan, der ikke adskiller sig væsentligt fra den, der fandtes i den forene-

de orden, hvor de fattige modtog andele gennem fællesfondet .

Taget i betragtning, at det nu ikke kræves af os, at vi efterlever indvielsesloven, samt at vi nu har velfærdsprogrammet, der som præsident Clark sagde: „måske ikke (er) så langt fra at udføre de grundlæggende principper ved den forenede orden, når (den) . . . er blevet rigtigt indarbejdet,” tror jeg, at den bedste måde at efterleve indvielseslovens principper på er ved at efterleve velfærdsprogrammets principper og regler.

Disse principper og regler omfatter, at man undgår lediggang og begærlighed, at man yder rigelige fasteoffer samt andre velfærdsydelser, at man betaler en ærlig tiende, og at man opfylder formålet med Det øverste Præsidentskabs organisering af dette program, som de definerede således:

„Hovedformålet var, så vidt det var muligt, at etablere et system, hvorved man kunne udrydde lediggang, få bugt med ufortjent udnyttelse af arbejdsløshedsunderstøttelsen, således at uafhængighed, flid, sparsommelighed og selvrespekt igen kan indfinde sig blandt vort folk. Målet i kirken er at give mennesker hjælp til selvhjælp. Kirkens medlemmer må igen sætte arbejdsglæden som et ledende princip i deres tilværelse.” (I Conference Report, okt. 1936, s. 3) □

Opnåelse af Zion

Seks principper

R. Quinn Gardner

Zion er det navn, skriften giver Jesu Kristi jordiske rige. (L&P. 105:32). Det består af et samfund af hellige, som har indgået pakt om at leve i retfærdighed, og som ved fuldt ud at efterleve evangeliets love og ordinancer, bliver „de rene af hjertet”. (Se L&P. 76:54-70)

Ved Zions forstås mange ting - et sted, et folk, en egenskab. Men når man tænker på Zion associerer man det altid med den egenskab, da det vil blive regeret af Jesus Kristus. Zion må imidlertid udvikle sig henimod denne fremtidige pragt, at skulle blive den hellige stad og Guds tabernakel, beboet af et rent folk. (Se Moses 7:26).

Denne modning vil kun blive tilveje-

bragt ved, at indbyggerne i det sidste dages hellige Zion efterlever bestemte „grundsætninger, som udgør det celestiale riges lov, ellers kan jeg ikke tage hende til mig.” (L&P. 105:5)

Vi bør føle det som en hastesag at efterleve disse principper, på grund af løftet om at Zion vil blive - opbygget i vores tid som forberedelse til Herrens andet komme.

Principperne for det celestiale riges lov blev smukt gentaget af præsident Spencer W. Kimball ved generalkonferencens velfærdsmøde i oktober 1977. Idet han nævnte seks „grundlæggende sandheder”, der ligger til grund for de nutidige aktiviteter i velfærdstjenesten, påpegede

han, at „kun når vi anvender disse sandheder, kan vi nærme os idealet Zion,” som er den „højeste orden af præstedømmesamfund.”

1. Kærlighed

„For det første: kærlighed. Målestokken for vores kærlighed til vore medmennesker, og for en stor del vores kærlighed til Herren, er hvad vi gør for hinanden og for de fattige og bekymrede.”

Zion kan ikke oprettes ved lavere former af kærlighed - det kræver den rene Kristi kærlighed, der som en gave, „skænkes” alle som underkaster sig forsoningens pagter og magter. (Moroni 7:44-48)

Fra den kærlige ånd i familien til kvorumets broderskab, og fra det broderskab man har ved at arbejde på velfærdsfarmen til det venskab hjælpeforeningens søstre føler på deres hjemkundskabsdag, går hele evangeliets plan og kirkens program ud på at lære os denne bedste egenskab - kærlighed. Kristi rene kærlighed er en helliggende og rensende kraft - den eneste kraft, der er kraftig nok til at gøre os til „DE RENE AF HJERTET”. (L&P. 97:21).

2. Tjenesteydelse

„For det andet: tjenesteydelse. At tjene er at ydmyge sig selv, at hjælpe dem, der har brug for hjælp og at give af sit „gods til de fattige og trængende, bespise de sultne og tåle allehånde lidelser for Kristi skyld.” (Alma 4:13).

Man kan ikke være medlem af kirken ret længe uden at finde ud af at tjeneste er grundlæggende for alle rigets aktiviteter. Selv om mine forældre belærte mig med

formaninger og eksempel om at tjene andre, forstod jeg først den egentlige betydning under en lektie i diakonernes kvorum. En søndag morgen forsøgte vores vejleder at fange vores opmærksomhed ved at lægge begge hænder på sit eget hoved og spørge:

„Vil I godt være venlige at lukke øjnene, så jeg kan give mig selv en velsignelse?”

Med ungdommelig forbløffelse udbrød jeg: „Du kan da ikke velsigne dig selv!”

„Hvorfor ikke?”

„Fordi velsignelsen vil ikke gælde, medmindre du lægger dine hænder på en andens hoved.”

Jeg vidste at sådan var det; men jeg vidste ikke hvorfor. Men ved slutningen af lektionen, havde denne talentfulde lærer overbevist os om, at du kun kan velsigne dig selv ved at tjene andre.

3. Arbejde

For det tredje: arbejde. Arbejde bringer lykke, selvagtelse og fremgang. Det er midlet til al opnåelse; det er det modsatte af lediggang. Vi har fået befaling om at arbejde. (Se 1. Mos. 3:19).

Forsøg på at opnå et timeligt, socialt, følelsesmæssigt eller åndeligt velbefindende ved hjælp af arbejdsløshedsunderstøttelse er en overtrædelse af den guddommelige befaling om, at vi skal arbejde for det, vi modtager. Arbejde bør være det herskende princip hos vor kirkes medlemmer. (Se L&P. 42:42; 75:29; 68:30-32; 56:17).

Selv om arbejde er et herskende princip i kirken, er dets formål ikke en selvisk tilegnelse af rigdomme, men snarere den uselviske oprettelse af riget.

I denne uddeling advarede Herren os: „Du (skal) ikke . . . lade dit hjerte hænge ved din egen ejendom.” (L&P. 19:26).

I en dramatisk artikel med titlen: „De

falske guder, som vi tilbeder”, taler præ-
sident Kimball til det nutidige Israel:
„Jeg er bange for, at mange af os har fået
overflod af flokke og hjarde, jord, stalde
og rigdomme og er begyndt at tilbede
dem som falske guder, og de har fået
magt over os. . . . Mange mennesker til-
bringer det meste af deres liv på at tjene
deres eget jeg. De arbejder for at skaffe
sig penge, aktier og obligationer, in-
vesteringer, ejendomme, kreditkort,
møbler, biler og lignende for at sikre sig
verdsligt til et langt og lykkeligt liv.
Glemte er den kendsgerning, at det er vor
opgave at bruge disse mange midler i
vore familier og kvorummer på at op-
bygge Guds rige - at fremme missionere,
tempelarbejde, og genealogi; at op-
drage vore børn til at blive nyttige tjene-
re for Herren; at velsigne andre på alle
måder, så de også kan bære frugt.”

4. Selvforsyning

„Det fjerde er: selvforsyning. Kirken og
dens medlemmer har fået befaling af
Herren om at være selvforsynende og
uafhængige. (Se L&P 78:13-14).

Ansvar for hvert enkelt menneskes so-
ciale, følelsesmæssige, fysiske, åndelige
eller økonomiske velbefindende hviler
først og fremmest på ham selv, derefter
på vedkommendes familie og for det
tredje på kirken, hvis det drejer sig om et
trofast medlem.

Ingen sand sidste dages hellig vil, hvis
man er fysisk og følelsesmæssigt i stand
til selv at klare det, frivilligt overlade
byrderne for sit eget og sin families vel-
befindende til nogen som helst anden. Så
længe man kann vil man under Herrens
inspiration og ved sit eget arbejde forsyne
sig selv og sin familie med livets ånde-
lige og timelige fornødenheder. (Se 1.
Tim. 5:8) Det er meget vigtigt, at selv-

forsyning forbliver en grundlæggende
dyd blandt de sidste dages hellige. Dette
indebærer ikke, at vi ikke har brug for
andre. Men selvforsyning betyder, at vi
gennem udøvelsen af vores handlefri-
hed, vores individuelle talenter og vores
udviklede egenskaber, gør det for os
selv, som med rette er vores eget ansvar.
En god måde at afgøre hvilket ansvar
man har for sig selv, er ved at spørge:
„Hvem vil Herren holde ansvarlig for at
få mig ud af sengen om morgenen?
Hvem er ansvarlig, når jeg fortæller en
løgn?) For alle med en normal forståelse
og et åbent hjerte, er svaret normalt ret
let at give.

Vore løfter til Herren i evangeliet, får os
imidtildt fra at være selvforsynende til
at producere mere end vi har behov for.
Derved opfylder vi ikke alene vores egne
behov, men vi får et overskud, hvorved
vi på Herrens egen måde vil kunne hjælp-
pe andre.

5. Indvielse

Det femte er: indvielse, der omfatter det
at ofre. Indvielse er at give af sin tid, sine
talenter og midler til dem, der er i trang -
hvad enten det er åndeligt eller timeligt -
samt til opbyggelsen af Guds rige. I
velfærdstjenesten indvier medlemmer
sig, når de arbejder på produktions-
projekter, deler deres professionelle ta-
lenter med andre, giver et gavmildt fast-
steoffer og tager del i wards- og kvor-
umsprojekter. De indvier deres tid un-
der deres hjemmelærerearbejde, eller når
de går ud som besøglærere. Vi ind-
vier os, når vi giver af os selv.

Når mange medlemmer anvender ordet
indvielse, tænker de kun på den midlertid-
digt suspendede indvielseslov - Her-
rens formelle og legalt bindende økono-
miske orden. De antager derfor, at ingen

af indvielsens . principper kan anvendes i dag. Dette er ikke sandt. Men selv om den formelle indvielseslov atter vil blive iværksat af Herren, gennem hans profeter, når han finder det passende, har Herren ikke ophævet pagten om indvielse, som indgås i tempelbegavelsen. Denne pagt er fuldstændig gyldig og bør

---

Når dette samfund er fuldstændigt udviklet i tusindårsriget, vil det være det eneste acceptable samfund på jorden, da det vil blive regeret af Jesus Kristus.

---

aktivt overholdes af de sidste dages hellige. Kun ved at efterleve den nu, kan vi gøre os fortjente til, at Herren engang i fremtiden atter indfører indvielsesloven. Nogle konkrete måder, hvorpå vi i dagligdagen kan efterleve loven om indvielse, er blandt andet ved at betale tiende samt et gavmildt fasteoffer, at bidrage til byggefonden, at bidrage til erhvervelsen af velfærdsfarme og andre faciliteter, at støtte fulltidsmissionærer økonomisk, og ved at optræne andre til at udvikle deres erhvervsmæssige talenter.

Eftersom Herren har sagt „at alting er åndeligt for mig” er det at indvie materielle goder, blot en måde at opnå åndelig helliggørelse på. Indvielsen og helliggørelse af hjertet er det, som skaber Zion - de rene af hjertet. (Se L&P. 29:34). Helaman fortæller os om en trofast gruppe, som blev „fastere og fastere i troen på Kristus . . . så at deres hjerter blev rensset og helliggjort, *hvilken hellig-*

gørelse kom på grund af deres hjerter hengivenhed for Gud.” (Hel. 3:35; kusiv tilføjet).

Vi er blevet belært om, at når vi behersker princippet, og når vi overholder de forpligtelser, der ligger i pagten om indvielse, og når vi frit giver vore hjerter og vilje til Kristus, kan Zions fuldstændige samfundsform indføres og Frelserens jordiske regering kan begynde.

6. Forvaltning

„Det sjette er forvaltning. I kirkens terminologi er en forvaltning et helligt, åndeligt eller timeligt ansvar, som der skal gøres regnskab for. Da alting tilhører Herren, er vi forvaltere over vore legemer, tankegang, familier og ejendele. (Se L&P. 104:11-15). En trofast forvalter er én, som udøver retfærdigt herredømme, som sørger for sine egne, og som tager sig af den fattige og den trængende.” (Se L&P. 104:15-18).

Man tænker normalt på forvaltning som noget, der hører ind under den formelle indvielseslov. (Da indvielsesloven bygger på den sandhed, at alle ting tilhører Herren, indvier vi under denne lov alt det vi besidder, til Herren. Herren udpeger herefter hver mand som forvalter over et stykke ejendom, som vil være tilstrækkeligt for ham selv og hans familie. Hver forvalter er ansvarlig overfor Herren for, hvordan han bestyrer sin forvaltning. (1Se L&P. 42)1). Men princippet om forvaltning er ligeledes gældende under dåbens og indvielsespagtens bindende pagter.

Alt, hvad vi besidder, er i virkeligheden en forvaltning. Vores tid, vore talenter, vores ejendom, vore familier, vore kaldelser i kirken samt vore præstedømmeembeder, - alle disse ting er blevet betroet os som en del af vores individuelle

forvaltning, for hvilken vi er ansvarlige. Vi gør vel i at lære at mestre forvaltningens principper i dette liv, for vi skal udøve dem både her og i livet herefter: „Thi Herren kræver af hver forvalter, at han aflægger regnskab for sin forvaltning både i tid og evighed.” (L&P. 72:3; kursiv tilføjet).

I sidste ende er måden, hvorpå vi forvalter vore familieanliggender og vore ansvar i præstedømmet, afgørende for hvor lykkelige vi er som borgere i Guds rige. Sidste dages hellige, som trofast følger principperne for forvaltning nu, vil ikke alene bidrage til den endelige skabelse af Zion, men udarbejder også deres egen frelse: „Og enhver, der findes at være en retskaffen og klog husholder, skal indgå til sin Herres glæde og arve det evige liv.” (L&P. 51:19).

Alt i alt er det ikke svært at se, hvordan et folk, som fuldt og helt efterlever disse seks grundlæggende principper, kan etablere en højere orden af jordisk liv end den menneskeheden almindeligvis kender. Kraften og renheden i deres eksempel kan således blive et banner for verden. Et sådant samfund er ikke blot noget tænkt, men det vil komme. Herren forklarer: „Således har jeg sendt min evige pagt til verden, som et lys for verden og et banner for mit folk, for at ikke-jøderne kan søge til den, og for at den kan være et sendebud til at gå foran og berede vejen. . .

Og det skal ske, at de retfærdige fra alle nationer skal samles og komme til Zion med frydesang og evig glæde.” (L&P. 45:9, 71).

Dernæst lover Herren:

„Zion skal blomstre, og Herrens herlighed skal være over det. . . Dagen vil komme, da jordens folk skal skælve for Zion og frygte for dets vældige.” (L&P. 64:41, 43).

Eftersom Zion modnes i forskellige faser, har vi måske ikke altid lige let ved at

erkende dens vækst, men en undersøgelse over kirkens seneste udvikling forsikrer os om, at processen skrider frem i et stadigt hurtigere tempo. Præsident Kimball, som opfordrer os til at øge vores indsats med at etablere Zion, hjælper os til at forstå vores andel i etableringen af Zion:

„Så vigtigt det end er at forstå dette princip om Zion, så vil dog hverken forklaring eller beskrivelse skabe Zion. Det kan kun ske ved bestandig og samlet bestræbelse hver eneste dag af hvert eneste medlem. Uden hensyn til, hvad det vil koste af arbejde eller offer, så skal vi gøre det.”

Mens hver eneste aktivitet i kirken bidrager til dets udvikling, synes missioneringen, genealogien og tempelarbejdet samt velfærdstjenesten at spille en særlig rolle med hensyn til etableringen af Zions samfund. Gennem missionering indfanges Guds udvalgte i evangeliets net. Gennem det genealogiske arbejde bliver medlemmerne frelsere på Zions bjerg. Gennem tilbedelse og fornyelse af vore pagter i templet, forbereder vi os og samler styrke til den daglige udfordring med at bringe Zion frem.

Velfærdstjenesten tilvejebringer muligheder for, at vi kan overholde tempelpagten om indvielse - f.eks. gennem gavmilde fasteofre, bidrag til velfærdsfonden, samt muligheder for at give af sin tid, sine talenter og vores midler for at hjælpe de fattige, de trængende og sorgfulde.

Det er vores ædle kaldelse at udøve kærlighed, at tjene, at arbejde, at være selvforsynende, at indvie og som trofaste forvaltere at udføre missionering, udføre tempelarbejde og genealogisk arbejde, samt at udføre vore pligter i velfærdstjenesten. Ved at gøre dette bliver vore hjerter helliggjorte og vi bliver genfødte i både sind og legeme (Se L&P. 84:35). Ved at gøre dette forsikres vi om

at eden, Herren gav Enok, vil blive opfyldt til bedste for os.

„Og jeg vil lade retfærdighed og sandhed fare hen over jorden som en flodbølge for at indsamle mine egne udvalgte fra jordens fire hjørner til et sted, som jeg skal berede, en hellig stad . . . thi der skal mit tabernakel være, og den skal kaldes Zion, det nye Jerusalem.

Og Herren sagde til Enok: Da skal du og hele din stad møde dem der, og vi skal modtage dem i vort skød, og vi skal falde om halsen, og de skal falde os om halsen, og vi skal kysse hinanden.

Og der skal min bolig være, og den skal kaldes Zion, som skal komme frem fra hele det skaberværk, jeg har dannet, og i

et tidsrum af et tusind år skal jorden hvile.” (Moses 7:62-64).

Med denne vision af fremtiden og med disse forhåbninger, må vi alle slutte os til præsident Kimball i hans bøn for Zion: „Lad os forene os og bede af hele vores hjertes styrke, at vi må blive beseglet med dette næstekærlighedens bånd; at vi må opbygge dette sidste dages Zion, at „Guds rige derfor må have fremgang, så Himmelsens rige må komme.” (Se L&P. 65:6). □

R. Quinn Gardner, administrerende direktør for kirkens velfærdstjeneste, bor i Bountifuls 29. ward, Bountiful Utah Central Stav.

Spørgsmål og svar

---

*Spørgsmål af almen
evangelisk interesse, besvaret
som vejledning
og ikke som officiel
meddelelse om kirkens
politik.*

Ældste Rex D. Pinegar
af De halvfyerd's første Kvorum.

Vores søn har en alvorlig manglende indlæringsevne, selv om han har arbejdet hårdt for at overvinde dette. Han er nu 17 år gammel og ønsker at lægge planer for en mission. Hvad kan vi gøre?

Herren og hans tjenere har gjort det klart, at alle kirkens medlemmer er missionærer. Vi har fået befaling om at lade vor. . . „prædiken være en advarselsrøst, lad hver mand advare sin næste i mildhed og sagtmodighed.” (L&P. 38:41; se også L&P. 88:81) Udover dette generelle missioneringsansvar, som vi alle deler, anmodes de unge mænd specielt om at give 2 år af

deres liv til en fuldtids-mission. Præsident Spencer W. Kimball har sagt: „Alle unge mænd bør opfylde en mission.” Han erkender imidlertid, at der findes nogle få, som ikke fysisk er i stand til at udføre en mission. (Se *Den danske Stjerne*, nov. 1974, s. 446) Erfaringen fra næsten 150 års missionering har vist, at sygdom og andet handicap næsten altid er blevet forstærket gennem udstrakt gåen omkring, uregelmæssige livsbetingelser og andre strenge forhold i forbindelse med missioneringen. Herudover kommer, at personer, som har svært ved at tilpasse sig nye mennesker og nye situationer, kan komme til at lide under følelsesmæssige vanskeligheder ved at leve med et andet menneske igennem længere tid samtidig med at de følger en streng arbejdsplan. En missionær med sådanne fysiske eller følelsesmæssige vanskeligheder lider ikke kun selv, men gør også sin kammerats arbejde mere vanskeligt, hvorved problemet øges, efterhånden som skyldfølelse opstår hos begge kammerater over deres manglende evne til at udføre arbejdet. Hver enkelt persons evne til at tjene må overvejes særskilt. Den kanal, som Herren har tilvejebragt for en sådan overvejelse er biskoppen eller grenspræsidenten samt stavs- eller missionspræsidenten, som er ansvarlige for anbefalingen af missionærer. En

lægeundersøgelse er også påkrævet. Efter at have gennemgået den lægelige formular og udført et dybtgående interview skal præstedømmelederen afgøre, om personen er i stand til at arbejde under de strenge betingelser, som man møder i missionsmarken. Hvis der bemærkes nogen problemer, rådes biskopperne til at få dem løst, inden personen anbefales til en futtidsmission. De, som har problemer, der ikke kan løses, men som er under kontrol, såsom sukkersyge eller nogle former for epilepsi, kan anbefales.

En person med en alvorlig manglende indlæringsevne kan især have besvær med at lære det omfangsrige materiale, som det kræves, at missionærerne lærer, eller vedkommende kan have besvær med at svare undersøgere, som udfordrer selv den dygtigste unge mands ressourcer.

Hvis det efter samråd med biskoppen besluttes, at det vil være uklogt for den unge mand at tjene som fuldtidsmissionær, så er der andre muligheder til rådighed, hvorigennem han kan opfylde sit missionsansvar. Hvis han tjener trofast i kirken i henhold til sine evner, behøver hverken han eller hans familie lide af nogen form for skyldfølelse over, at han ikke tjener som en almindelig fuldtidsmissionær. Når han tjener af hele sit. . . „hjerte, sjæl, sind og styrke” i de kald, som kommer til ham, vil han. . . „stå ulastelig for Gud på den yderste dag.” (L&P. 4:2)

Hvorledes kan en handicappet person tjene med at missionere?

1. Han kan, ligesom alle andre medlemmer, tjene ved at gøre sig til venner med sine kammerater, sine naboer og sin familie og indføre dem i fællesskabet. Handicappede personer har ofte udvist en enestående evne til at

påvirke andre og åbne deres sind for evangeliet.

2. Han kan tjene i stavens missionsring, samtidig med at han bor hjemme og deltager, som han er i stand til, uden missionsmarkens strenge disciplin.

3. Han kan deltage finansielt i den grad, han er i stand til.

4. Han kan udøve sin tro gennem bøn for missioneringen.

5. Han kan skrive til ikke-medlemmer og udtrykke sit vidnesbyrd og sine følelser for kirken.

6. Han kan sende „personlige” eksemplarer af Mormons Bog på mission med sit billede og vidnesbyrd indføjet forrest.

Man kan forestille sig andre aktiviteter. Det er tydeligt, at et ønske om at tjene Gud er den vigtigste fornødenhed. (Se L&P. 4:3)

Hvem bør give en fars velsignelse til børn, som ikke har en kvalificeret far i hjemmet?

Før vi betragter dette spørgsmål, bør vi spørge, om en fars velsignelse er nødvendig? Jeg har aldrig fået en fars velsignelse; min kone har aldrig fået en fars velsignelse, selv om hendes far var et aktivt medlem af kirken. En fars velsignelse er i høj grad ønskværdig, og en værdig far har en patriarkalsk ret til at give sådanne velsignelser. Der er imidlertid mange hjem, som ikke har en værdig far på grund af skilsmisse, død, eller at faderen har forladt familien eller en anden situation. Vores familie var ikke fuldstændig, efter at min mor og far var blevet

Ældste Vaughn J. Featherstone
af De halvferds' første Kvorum.

skilt. Derfor søgte jeg ikke at få en fars velsignelse. Den var ikke nødvendig for min aktivitet i kirken. Der findes andre måder at modtage velsignelser og betjening gennem præstedømmet på. Ethvert aktivt medlem i kirken kan blive betjent af værdige ældster. Den samme orden, som styrer velfærdsbehovet samt rådgivningen i kirken, glæder også for præstedømmevelsignelser. Værdige præstedømmebærere i den nærmere eller fjernere del af familien bør anmodes om at velsigne og salve syge familiemedlemmer. Hvis ingen i den nærmere eller fjernere del af familien kan give velsignelsen, bør hjemmelærerne indbydes til at udføre denne hellige ordinanse. På denne måde sørger kirken for hvert medlem.

Vi gør vel i at erkende, at enhver værdig bærer af det melkisedekske præstedømme kan give en velsignelse. Vi overvejer af og til om at bede biskoppen, stavspræsidenten, stavspatriarken eller en anden fremstående præstedømmeleder om at give os en velsignelse, fordi vi føler, at de er mere trofaste eller har større tro. Det behøver ikke at være tilfældet - ofte er det ikke sådan. Værdige og trofaste hjemmelærere er igennem deres tro og

bønner i stand til at modtage den samme inspiration, som kan komme gennem præstedømmets ledere. Det forekommer mig at være rigtigt, at ingen undtagen en værdig far har ret til at give en fars velsignelse. Selv om denne tanke kan gøre lidt ondt og afstedkomme en hvis længsel, så har Herren dog ikke efterladt dem, som befinder sig i en sådan situation, uden mulighed for at blive velsignet. Ethvert medlem af denne kirke kan modtage en særlig velsignelse eller en trøstende velsignelse af en retfærdig præstedømmebærer. Den, som giver velsignelsen, vil være berettiget til åbenbaring og inspiration for den person, som han velsigner.

Når medlemmer ordineres til præstemmet eller indsættes i forskellige kaldelser, har biskoppen, stavspræsidenten eller anden form for præsiderende præstedømmeleder ofte lejlighed til at give en sådan velsignelse, som Ånden dikterer. Vi er blevet belært om, at sådanne velsignelser og salvelser ikke bør nedstenograferes eller optages på bånd. Men den, som modtager velsignelsen kan i sin dagbog ønske at indføre de specielle vejledninger og instruktioner, som blev udtalt. Jeg har givet mine børn en fars velsignelse før deres mission, før deres tempelægteskab samt i andre hellige og nødvendige situationer. Det er et privilegium, som de, der i hjemmet har en far, som værdigt bærer præstedømmet, kan anmode om. For os andre, som ikke lever under sådanne forhold, er de samme velsignelser til rådighed gennem familiemedlemmer, hjemmelærere og andre af Herrens tjenere. Selv om disse velsignelser ikke kommer fra vore jordiske fædre, så vil de dog give den samme trøst, fordi de kommer fra en anden far, vor himmelske Fader. □

Fasteydelsler

Larry E. Morris

Som diakon i Salt Lake Citys pionerdage fik Willard R. Smith til opgave at indsamle „fasteofferet“ i kvarteret. Hans vejleder, bror Peter Reid, havde ansvaret for, at fasteydelserne blev indsamlet, og at naturalieydelse blev uddelt til de trængende. Han besøgte Willards hjem hver fredag aften og fortalte Willard, at den lille firhjulede vogn var gjort ren, blevet smurt og var klar til arbejdet. Willard besøgte hvert hjem i kvarteret, både medlemmer og ikkemedlemmer, og gav dem mulighed for at yde noget til de fattige.

En lørdag var der fastsat en kamp for Willards forboldhold, og han var ivrig efter at spille. Han vidste, at han skulle indsamle fasteydelserne, men som han senere mindedes: „Jeg ønskede mere end noget andet at spille den kamp. Jeg valgte fornøjelserne fremfor pligten og spillede fodbold.

Tidligt næste morgen bankede br. Reid på vor bagdør og spurgte efter mig. Jeg skammede mig - jeg ønskede at løbe væk og gemme mig - men jeg gik ud til ham med blikket mod jorden. Han sagde blot: „Willard, har du tid til at gå en lille tur med mig?”

Jeg gik med ham, først til et lille træhus henne ved hjørnet. Han bankede forsigtigt på døren, og en fattig, lille og tynd kone åbnede døren.

„Bror Reid,“ sagde hun, „Vi fik ikke vores mad i går, og vi har intet at spise i huset.“ „Det er jeg ked af,“ sagde bror Reid, „men inden dagen er forbi, er jeg sikker på, at vi har noget, I kan spise.“

Vi gik til en anden dør. Som svar på vores banken svarede en stemme, at vi skulle komme ind.

Vi kom ind og fandt en gammel mand og kone liggende i sengen. „Bror Reid,“ sagde han, „vi har ingen kul og vi er nødt til at blive i sengen for at holde os varme.“

I et andet hus blev vi budt velkommen af

en mor, hvis børn trykkede sig op mod hinanden. Den lille græd, og de andre børn havde tårevædede ansigter. Det var tilstrækkeligt! Da vi skiltes, sagde br. Reid blidt: „Willard, når nogen ikke udfører sin pligt, er der andre, som lider.“

Jeg var ved at græde - overvældet af at have forsømt min pligt. Han lagde sin hånd på min skulder og gik. Disse mennesker fik deres mad og kul tidligt den eftermiddag, og jeg lærte en yderst værdifuld lektie.” (Program Outline for Teaching Observance of the Law of the Fast, pamphlet, 1965, s. 19-20).

Bror Smiths oplevelse viser klart, at det at yde fasteoffer er mere end blot at lægge penge i en konvolut - det er at hjælpe mennesker i nød. Det ser imidlertid ud til, at vi ofte glemmer - eller undervurderer - betydningen af fasteydelser. Mange af os lægger vægt på tiende - hvad der også er rigtigt - for når alt kommer til alt, har vi fået at vide, at tiendebetaling vil blive bevaret ved Kristi andet komme; vi har hørt om Lorenzo Snows oplevelse i St. George, Utah (under en tørke lovede han folket, at hvis de ville betale deres tiende, ville de få vand til deres afgrøder (1fortalt i filmen „Himlens sluser”) 1); vi husker, at en mand kan bedrage Gud ved ikke at betale sin tiende (se Malakias 3:8-10).

Men en nærmere undersøgelse af dette skriftsted afslører en meget vigtig sandhed; som svar på spørgsmålet: „Hvornår har vi bedraget dig?” siger Herren: „Med tienden og offerydelsen!” (Malakias 3:8). Med forståelse for, at mange af os har behov for en større opmærksomhed overfor betydningen af fasteydelser, er vore generalautoriteter begyndt at lægge stærk vægt på dette emne. Fasteydelserne fortjener alvorlig opmærksomhed. Præsident Heber J. Grant har sagt: „Den grundlæggende lov for vort folks velfærd (er) fasteydelsen.” (citeret af Ha-

rold B. Lee i velfærdslandbrugsmødet, 3. april 1971).

I 1971 udfordrede præsident Marion G. Romney medlemmerne til at fordoble deres fasteydelser og lovede, at hvis de ville gøre dette, ville åndeligheden i kirken også fordobles. I 1974 udtalte præsident Spencer W. Kimball: „Der er ingen grund til, at den senest organiserede gren ikke i stort omfang kan klare sig selv, hvis vi betaler vore fasteydelser.” (*Conference Report*, april 1974, s. 184).

Og til sidst, Herren har fortalt os, at den, som ikke husker den fattige og trængende, „er ikke min discipel.” (Se L&P. 52:40).

Det at betale fasteydelser er Herrens måde, hvorpå vi kan vise, at vi husker den fattige, og at vi er Kristi disciple.

Det er selvfølgelig ikke let at betale fasteydelse. Ligesom andre finansielle ydelser til kirken kan det være en prøve på vor trofasthed. En bror fortalte følgende oplevelse:

„Jeg var student ved Oxford universitet i England, og jeg var ved at gøre mig klar til at flyve hjem til U.S.A. Jeg havde kun få penge, og jeg skulle gøre 3 ting: betale fasteoffer og budget, købe en kuffert og betale for transporten til lufthavnen. Jeg havde kun penge til 2 af de 3 ting. Jeg havde besluttet at vente med at betale fasteoffer og budget til senere, men, mens jeg var i kirke, følte jeg mig inspireret til at betale fasteoffer og budget - hvilket jeg gjorde. Efter dette havde jeg kun råd til kufferten eller transporten til lufthavnen, men ikke til begge dele. Da jeg senere gik ned ad gaden, lagde jeg mærke til en mand, som bar på en kuffert. Jeg spurgte ham om den, og han fortalte mig, at han skulle til at smide den væk. Efter vi havde talt sammen et øjeblik gav han mig kufferten - mit problem var løst. For mig var det en direkte velsignelse for at betale fasteoffer og budget!”

En anden mand overværede et stavslederskabsmøde, hvor forsamlingen blev udfordret til at fordoble deres fasteydelser; de blev lovet, at deres indkomst ville blive forøget, hvis de gjorde dette. Denne bror fortalte:

„Jeg gik hjem og diskuterede dette løfte med min kone. Vi betalte allerede en hel del i fasteydelse. Vi var villige til at fordoble beløbet, men vi ønskede ikke at gøre det af selviske årsager. Efter bøn og overvejelse besluttede vi at fordoble vores fasteydelse. Ikke længe efter bød der sig uventede muligheder for mig på mit arbejde. Efter 1 år var min indkomst væsentlig forøget! Vi følte, at dette i sandhed var en velsignelse fra Herren - opfyldelse af et løfte givet til os gennem én af hans tjenere.”

Det er af betydning, at i begge disse tilfælde handlede de enkelte ikke ud af egen interesse - deres hovedmotiv var at tjene Herren. De var villige til at ofre for at hjælpe dem, som er i nød.

Dette princip om offer er grundlæggende for en sand overholdelse af fasteloven. En minimum fasteydelse defineres som svarende til værdien af 2 måltider, men præsident Kimball har bemærket: „Somme tider har vi været en smule nærige, og regnet ud, at vi til morgenmad spiser et æg, og det koster så og så meget, og så giver vi det beløb til Herren. Jeg mener, at når vi har i overflod . . . burde (vi) være meget gavmilde og i stedet for at give det beløb, vi har sparet ved at faste to måltider, skulle vi måske give meget, meget mere . . . ti gange mere, hvor vi er i stand til at gøre det. Jeg ved, at der er nogle, som ikke ville være i stand dertil.” (*Conference Report*, april 1974, s. 184)

Fasteydelsen giver ikke alene velsignelser til den, som modtager, men også til den, som giver. Præsident Kimball har sagt: „Hvis vi giver et gavmildt fasteoffer, vil vi øge vor egen fremgang både

åndeligt og timeligt.” (*Den danske Stjerne*, april 1978, s. 121)

Vi kan gøre det at yde fasteoffer til en mere meningsfyldt oplevelse ved at gøre følgende:

1) På familiehjemmefesten forud for fastedagen kan vi diskutere årsagerne til faste og fasteydelsen. 2) Vi kan udvælge et formål for vor faste. Hvis vi vælger at bede om en særlig velsignelse for en anden, så manifesterer vores oprigtighed sig både gennem vor villighed til at gå uden føde og gennem vor villighed til at yde penge. (Det kræves ikke af små børn, at de faster, men de kan belæres om princippet og indføres i det skridt for skridt.) 3) Alle familiens medlemmer kan bidrage til fasteydelsen - børn kan lære betydningsfulde lektier ved at deltage. Måske bør der lægges større vægt på det at give end på beløbet størrelse. 4) Fastesøndag kan indledes og afsluttes med en særlig bøn.

Det synes også at være vigtigt for familiens medlemmer at lære - således som Willard Smith lærte - at fasteydelsen går direkte til de fattige. Disse fonds benyttes ikke til noget andet kirkeprogram og udfører således en vigtig funktion for trængende medlemmer af kirken.

Den vigtigste tjeneste, som fasteydelsesfonden udfører, illustreres gennem tilfældet med en enke og hendes 3 små børn, som gik til deres biskop for at få hjælp. De havde ingen penge og skyldte i mange af byens forretninger. Biskoppen skrev til hendes kreditorer og forklarede situationen. 15 af dem ændrede regningen med mindst 50%. I løbet af de næste 3 måneder blev megen gæld betalt ved hjælp af flere hundrede dollars fra fastefonden. Denne hjælp viste sig at blive til stor hjælp for familien - både finansielt

og åndeligt. I de følgende måneder og år var familien i stand til at fungere på basis af sunde økonomiske principper. Begge drengene udførte en mission; alle 3 børn blev gift i templet. Disponible fasteydelser samt vis brug af dem hjalp denne familie til igen at leve et normalt liv.

Oplevelser som denne - og de er almindelige over hele kirken - gør, at de velsignelser, som kommer gennem lydighed mod fasteloven, bliver mere og mere tydelige; trængende medlemmer af kirken modtager materiel hjælp; de samme mennesker høster åndelig gavn af at vide, at de er elskede; givnerne vokser og velsignes gennem både at faste og give af deres penge.

Alligevel er der en anden velsignelse, som, fordi den har evige konsekvenser, måske er mere vigtig end alle de andre: at give en rigelig fasteydelse forbereder os for indvielsesloven. Med præsident Romneys ord:

„Mens vi venter på Zions og jordens forløsning og etableringen af den forenede orden bør . . . (vi) nøje efterleve den forenede ordens principper, for så vidt som de omfattes af kirkens nuværende programmer, såsom fasteoffer, tiende samt velfærdsaktiviteterne. Gennem disse programmer kan vi som enkeltpersoner, hvis vi ønsker det, iværksætte alle den forenede ordens grundlæggende principper i vort eget liv.” (*Improvement Era*, juni 1966, s. 537).

Vor oprigtige overholdelse af fasteloven - som indebærer faste, bøn og betaling af fasteoffer - er en vigtig del af vor vækst mod guddommelighed. Vi vil ikke være parate til den evige lov om indvielse, førend vi fuldt ud har levet efter principperne i vort nuværende velfærdsprogram. □

Jeg sendte min mand på mission midt om vinteren

Rosa Kohler - fortalt af Robb Russon

Rosa Kohler er en lille kvinde. Hun er noget foroverbøjet på grund af sine 93 år og det får hende til at syne endnu mindre. Hun må se op til enhver, som hun taler med, og dette får hendes øjne til at virke større. Og det er netop i blikket at denne bemærkelsesværdige kvinde afslører sin muntre, kærlige sjæl. Hun bor alene i et lille murstenshus, omgivet af gamle, solide træer, der altid kaster skygger over huset og den gamle, tilgroede have. Rosa Kohler har selv plantet træerne og har været med til at save plankerne der støtter husets tag. Huset tjener hende stadig som en god beskyttelse mod vejrets luner. Om vinteren er der varmt, og de tykke murstensvægge gør det koldt og behageligt i varme somre.

Her følger historien, som Rosa Kohler selv har fortalt om sin mands mission.

Min mand og jeg blev viet i Logan Templet, Utah, i foråret 1903. Tre dage efter vi var blevet gift købte min mand vores første ko. Hvor var det vidunderligt at have sin egen mælk! Vores første barn, en dreng, blev født året efter, og da var det vi købte et stykke jord i Providence, Utah, og begyndte at bygge vort eget hus. To år og én dag efter vi var blevet gift kunne vi flytte ind i vort kun delvis færdige hus. Månedene efter kom vort andet barn, også en dreng, til verden.

Det var hårde, men lykkelige dage for os. Hver aften efter vi havde spist savede vi noget af de skyggefulde

Vort folks historie

Nanette Larsen

Winona Spotted Deer trådte ud på verandaen til det lille vejrbitte hus i indianereservatet og rystede ihærdigt det falmede tæppe som hendes bedstemor havde vævet i strålende kulører for mange år siden. Da hun automatisk så ud over de soltørre og vindblæste vidder på Dakota prærien, fik hun øje på to cyklister, som kæmpede sig vej henad den knoldede og støvede vej. Hun kunne høre Sarah Brave Birds og Mary White Buffalos skingrende, glade stemmer.

Winona vidste at de var mormoner - mennesker som altid så ud til at være på vej et eller andet sted hen. Mary og Sarah var fornylig kommet tilbage fra Idaho, hvor de i skoleåret havde boet hos en hvid familie. „Hej, Winona!” råbte de to piger i kor, idet de standsede et øjeblik for at hvile foran hendes hus.

„Kunne du ikke tænke dig at gå med os i dag, Winona?” foreslog Mary ivrigt. „Det er mægtig skægt. Vi spiller bold, leger, laver kunst og håndarbejder og vi får også en virkelig god lektie.”

Winona tøvede lidt og spurgte så: „Har det noget at gøre med jeres kirke?”

„Ja,” svarede Mary. „Men alle er velkomne. Kom bare, Winona, vil du ikke?”

„Jeg må først spørge min mor og bedstemor,” sagde Winona, idet hun løb ind i huset. Hun var meget ivrig, men også nervøs for hvad hendes mor og bedstemor ville sige. Til hendes overraskelse sagde de begge ja. Bedstemor syntes at kunst og håndarbejde var godt for hende at være med til.

Winona havde med vilje ikke sagt noget om at de også fik en lektie i religion.

Bedstemor skyndte sig at hjælpe Winona med at blive klar til at tage afsted. Hun børstede Winonas hår og bandt det hen til siden, som det var skik for Sioux indianere, samtidigt med at hun gav Winona gode råd. „Husk nu at opføre dig ordentligt. Sid ikke med benene over kors som mænd.”

Winona smilede, for hun havde hørt disse gamle indianerråd utallige gange før. Hendes oldemor havde givet bedstemor de samme råd omkring århundredeskiftet.

Winona løb ud og greb sin cykel. Hun vinkede farvel til sin familie og kørte afsted sammen med sine veninder.

Daglejrens lektier blev givet i den vogn der stod på den bare mark. Winona nød at være med til noget, der ligner stikbold og at lave indianer lertøj, hun blev betaget af den religiøse lektie som blev givet af to unge mormonmissionærer - ældste Holmes og ældste Jackson.

De talte om et himmelsk hjem, hvor hun havde boet før hun blev født og en himmelsk Fader, der elskede hende højt og ønskede at hun skulle komme tilbage og bo hos ham igen en dag. Missionærerne forsikrede Winona om at hun kunne tale til ham når som helst hun ville. Hun var ikke sikker på at hun troede på alt hvad de sagde, men det var en trøst for hende at tænke på at hun måske havde en kærlig himmelsk Fader. Hendes egen far var død af tuberkulose lige efter at hendes yngste bror var født og Winona længtes efter at se ham igen en dag.

Da klassen var forbi gav Sarah Wi-

nona en Mormons Bog. „Du kan jo bare kigge bogen igennem,” sagde hun. „Så vil du få mere ud af lektien for hver gang.”

Winona tog bogen med hjem og lagde den ved siden af sin seng, hvorpå hun omgående glemte den. Hendes tanker var optaget af alt det forbløffende hun havde hørt mormonmissionærerne belære om ved daglejren. Hver morgen lærte hun noget nyt og spændende derhenne.

En dag hørte hun til sin overraskelse ældste Holmes sige: „Winona, må vi be' dig åbne med bøn?”

Indianerpigens mørke øjne blev store og runde, idet hun svarede: „Jamen - ældste Holmes jeg har aldrig før bedt en bøn i mit liv. Jeg ved ikke hvordan man gør.”

„Jeg tror godt du kan,” opmuntrede ældste Holmes. „Du er et Guds barn og han ønsker at du skal tale til ham som om han var til stede her i lokalet.”

Winona vidste ikke rigtigt hvad hun skulle sige og hun fremstammede de første ord, men snart kunne hun bede uden tøven. Alle i klassen vidste at hun i sin bøn talte direkte til vor himmelske Fader. Da hun satte sig ned var hun ikke i tvivl om at hun virkelig havde en Fader i Himlen, der elskede hende, fordi hun havde en skøn, fredfyldt følelse indvendig. Den aften begyndte hun at læse Mormons Bog. Da hun havde læst den første side kunne hun ikke slippe bogen. Historien om hendes folk foldede sig ud for hendes øjne. De næste mange aftener læste hun til hen på morgenstunden.

Nu ønskede Winona at blive medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Men da hun nævnede det for sin bedstemor, slog den gråhårede indianerkvinde med nakken, stampede i gulvet og bekendtgjorde med eftertryk: „Ingen af mine børnebørn skal nogen sinde blive mormoner.” Alligevel fik Winona til sin overraskelse lov til fortsat at komme i daglejren.

Winona bad hver dag om at hendes bedstemor måtte forstå, men ugerne svandt hastigt uden at der så ud til at ske nogen forandring. Hun var bedrøvet ved tanken om at daglejren snart fik ende og at hendes veninder ville vende tilbage til deres plejehjem og påbegynde det næste skoleår.

„Hvor ville jeg dog ønske at jeg også kunne komme med!” tænkte Winona. „Men jeg kan jo ikke blive medlem af kirken når jeg ikke må blive døbt og endnu mindre kan jeg komme hen og bo hos nogle mormoner i skoleåret.”

Den sidste dag der blev afholdt daglejr, var der tilrettelagt en frokost, så familierne kunne se hvad børnene havde lavet hele sommeren. Winona troede ikke at hendes mor og bedstemor kunne tænke sig at komme, men til hendes forbavselse blev de begge glade for invitationen. Morgenens inden frokosten klædte Winona og hendes familie sig i deres bedste tøj og tog hen til daglejren i vognen. Bedstemoderen medbragte en portion „wojapi”, lavet efter en gammel indianeropskrift - det var en slags budding lavet af tørret frugt og majsgrød.

Dagen gik bedre end Winona havde

ventet. Hendes familie nød at se udstillingen af håndarbejder og kunst og de kunne godt lide at se børnene spille bold. Hun blev så glad da hun hørte at bedstemoderen lavede sjov med missionærerne.

Men da de var kommet hjem nævnede bedstemoderen ikke et ord om dagens oplevelser. Winona prøvede at skjule sin skuffelse.

Et par dage senere standsede Sarah og Mary op for at sige farvel til Winona, før de skulle rejse tilbage til deres plejehjem i Idaho. „Hvor ville jeg dog ønske at jeg kunne gå i skole sammen med dem,” tænkte Winona længselsfuldt. Hendes øjne var tårefyldte da hun vinkede farvel, lige til hun ikke længere kunne se sine veninder.

Helt uventet følte hun sin bedstemors faste greb om sine skuldre. Den gamle dame sagde hæst: „Måske kan du tage sammen med dem til Idaho til næste år.”

Winona vendte sig hurtigt om og stirrede skeptisk på sin bedstemor. Hun havde aldrig set sin bedstemors hårde, stive ansigtstræk så blide.

„En dag fandt jeg denne bog på dit værelse,” sagde bedstemoderen, idet hun viste Mormons Bog. „Jeg har læst den når du ikke har været hjemme. Jeg følte mig meget ydmyg da jeg blev klar over at denne bog er vort folks historie. Den bog er sand,” sagde hun højtideligt. Og til Winonas overraskelse kunne hun se at også bedstemoderens øjne var fugtige. De smilede til hinanden i kærlighed og forståelse og bedstemoderen rakte ud og tog Winona i sine arme. □

Abrahams offer

Abraham og hans hustru, Sara, havde i mange år håbet at få et barn. Men de blev begge gamle og mente at det var for sent for dem at blive velsignet med at få deres ønske opfyldt.

Men en dag kom tre fremmede mænd på besøg hos Abraham. Han bød dem velkomne med et måltid

mad. Medens de spiste, spurgte den ene besøgende: „Hvor er Sara?“ Derpå profeterede de: „Hun skal føde en søn.“

Sara hørte hvad de sagde og lo fordi både hun og Abraham var så gamle. Men senere blev Sara og Abraham klar over at de mænd, der var kommet til dem, i virkeligheden var him-

melske gæster og at deres profeti vil le gå i opfyldelse.

Sara fik virkelig en søn og hun kaldte ham Isak, hvilket betyder „han ler“.

Her følger historien om Isak som den blev fortalt til nogle unge mennesker af ældste Melvin J. Ballard, medlem af De tolv Kvorum, før han døde i 1939:

„I husker historien om Abrahams

søn og hvordan han blev født efter at hans far havde længtes og glædet sig til at få en søn, og at han derfor var det mest korstbare han ejede. Midt i denne glæde fik Abraham besked på at tage sin eneste søn og give ham som offergave til Herren. Han adlød. Men kan I forestille jer hvor tungt Abrahams hjerte må have været ved den lejlighed? Hvordan tror I han havde det da han måtte forlade mor Sara sammen med Isak? Hvordan tror I han følte det, da han så Isak sige farvel til sin mor for at drage afsted på den 3-dages rejse til det sted, som var udpeget som offersted?

Jeg forestiller mig at det næsten må have været umuligt for fader Abraham at skjule sin sorg og smerte ved afskeden, men han og hans søn rejste alligevel trofast de tre dage mod det udvalgte sted, og Isak bar brændet som skulle bruges til ofringen. De to andre, som var med dem, fik besked på at blive tilbage, mens Abraham og hans søn gik op på bjerget.

Så sagde drengen til sin far: „Hvorledes far. Her er ilden og brændet, men hvor er dyret til brændofferet?“ Det må have gået fader Abraham lige til hjertet at høre den oprigtige og tillidsfulde søn sige: „Du har glemte offeret.“

Den stakkels far kunne kun se på sin forjættede søn og sige: „Gud vil selv udse sig offeret.“

Sammen gik de på på bjerget, sammen samlede de sten og lagde brændet på dem. Så blev Isak bundet på hænder og fødder og lagt på alteret. Jeg formoder, at Abraham som en-

hver anden far har givet sin søn et farvelkys og en velsignelse og at hans sjæl i denne stund må have været ude af sig selv af fortvivlelse ved tanken om at hans søn skulle dø ved sin egen fars hånd. Alt blev udført indtil det kolde stål glimtede i solen og hånden som skulle udgyde livsblodet blev løftet, så sagde Herrens engel: „Det er nok.“

Derpå sagde engelen: „Ræk ikke din hånd ud mod drengen og gør ham ikke noget; thi nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke sparer din søn, din eneste, for mig!“ (1. Mos. 22:12) Og da Abraham så op, fik han bag ved sig øje på en vædder, hvis horn havde viklet sig ind i de tætte grene. Han tog vædderen og ofrede den som brændoffer i sin søns sted.

Men Herrens engel råbte atter til Abraham og sagde: „I din slægt skal folk velsignes, fordi du adlød mig!“ (1. Mos. 22:18) □

© Providence Lithograph Co

ANNA CECILIA OG ALBERTINA

Gertrude M. Richards

For mange år siden boede der i Sverige en handskemager ved navn Anna Cecilia. Hun var meget stolt af sine smukke, håndsnyede og broderede handsker, med de flotte mønstre. Handskerne var lavet af blødt skind og pelsforet.

En af Annas kunder hed Rasmus - en ung skomager, som sendte overlæderet af sine fineste sko hen til hende for at få dem broderet. En dag sendte Rasmus, sammen med noget overlæder, nogle bøger med til Anna. Bøgerne handlede om Joseph Smith, en ung profet, gennem hvem Gud havde gengivet Jesu Kristi evangelium. Da hun læste bøgerne fik hun en sikker fornemmelse af at de var sande. Kort tid senere blev

hun døbt af den unge skomager i det kolde Øresund, der, som bekendt ligger mellem Sverige og Danmark. Annas mand var død og hun ville så gerne rejse over til de hellige i Amerika, sammen med sin lille datter, Albertina. Rasmus var allerede rejst og der var en masse af deres venner der forberedte sig på også at rejse. Anna lånte nogle penge, så hun havde nok til at de begge kunne rejse. Anna og Albertina rejste med båd og tog til Hamborg, hvor de gik om bord i sejskibet *Humbolt*, som skulle føre dem over havet.

De boede i 6 uger på skibet sammen med en masse andre mennesker, hvor de kun fik en lille smule mad, og det stormede ofte meget

kraftigt. Endelig ankom det lille rejseselskab til New Yorks havn. Anna var meget taknemmelig fordi de var kommet godt derover, men hendes lille pige græd fordi hun var sulten, og de havde ingen penge at købe mad for. I sin nød tog Anna Albertina med ind i et nærliggende stormagasin, hvor de begge knælede ned bag nogle store kasser og bad Gud om at hjælpe dem med at skaffe noget mad. Da de kom ud fra forretningen mødte de den mand som havde stået for rejsen. Han fortalte at han havde taget for meget for Albertinas rejse og gerne ville tilbagebetale nogle af pengene - lige nok til at de kunne klare sig med mad på resten af turen!

Snart var de rejsende på vej med toget til Nebraska, hvor jernbanen endte. Derpå blev deres ejendele læsset på en vogn med okseforspand, som skulle føre dem den lange vej over sletterne til Utah. Vejen førte langs Platte floden, som de måtte krydse adskillige gange. En gang var der én som tog Albertina fra hendes trætte mor og satte hende på én af de tomme vogne, som blev trukket gennem vandet af okser. Alt gik godt lige til dyrene skulle til at gå i land på flodbredden med den tomme vogn, som tippede, hvorpå den lille pige faldt i vandet.

„Mor! Mor!” råbte Albertina, idet hun kæmpede for at holde hovedet over vandet.

Anna sprang i det kolde vand og blev omgående fanget af den stærke strøm. Det lykkedes hende at få fat på Albertina, men hun kunne ikke svømme med sine tunge, gennemblødte skorter, der svøbte sig omkring hende og bandt hende på hænder og fødder. Hun kæmpede desperat for at komme ind til kysten, medens strømmen førte dem længere ud i det dybe vand.

Kaptajnen så hvordan det var fat, men han kunne intet gøre. Pludselig ramte Annas fod en sandbanke under vandet - det var som et svar på Annas stille bøn. Med Albertina tæt ind til sig kæmpede Anna sig frem og fik midlertidig fodfæste på sandbanken, som lå lige under overfladen af det urolige vand. Et øjeblik efter blev der kastet et reb ud til dem og efter en kort kamp i det kolde vand, ræktes venlige hænder imod dem, som hjalp dem begge i sikkerhed.

Den aften, da de sad omkring bålet for at få tørret deres våde tøj, så Albertina op på sin mor og sagde: „Mor, jeg var så bange da jeg faldt i vandet. Var du ikke også det?”

„Det kan du tro,” svarede Anna. „Men når nogen, man holder af, er i fare, kan frygten ikke afholde én fra at gøre alt hvad man kan for at redde dem. Og husk, Albertina, vor Frelser er altid i nærheden og han hører vore bønner om hjælp.” □

Bare for sjov

HVEM HVAD, HVOR?

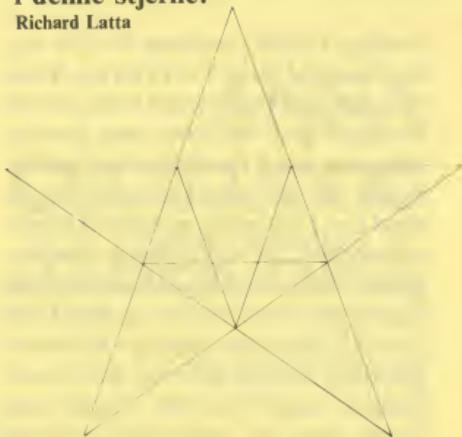
Ruth Christensen

Kan du sætte disse personer fra Mormons Bog i forbindelse med de rette beskrivelser?

1. Alma	a. en retfærdig konge
2. Lehi	b. arbejdede for det onde
3. Noa	c. førte 2000 unge mænd i krig
4. Lemuel	d. sidste nephit på jorden
5. Helaman	e. leder for jarediterne
6. Samuel	f. nephiternes og lamaniternes far
7. Laban	g. havde messingpladerne
8. Benjamin	h. en nephitisk profet
9. Laman	i. en lamanitisk konge
10. Moroni	j. en stor missionær
11. Lamoni	k. fører for lamaniterne
12. Sarah	l. forkortede Mormons Bog
13. Mormon	m. Lehis rebelske søn
14. Jared	n. mor til nephiterne og lamaniterne
15. Abinadi	o. lamanitisk profet

Svar:
 1-f, 4-m, 7-g, 10-d, 13-l,
 2-f, 5-c, 11-k, 14-c,
 3-b, 6-o, 9-l, 12-n, 15-h.

Kan du finde 22 trekanter i denne stjerne? Richard Latta

Nyheder i zoo

Roberta L. Fairall

Prov om du kan anbringe disse dyr, hvor de hører hjemme.

Tegn en streg fra hvert dyr til deres rette hjemland.

Find ud af hvilke grise der er nøjagtig ens og farvelæg dem.

AFRIKA

Kaola

Kænguru

Tiger

Bisonokse

NORDAMERIKA

Snohaleabe

ASIEN

Næsehornsflugt

AUSTRALIEN

Bavian

SYDAMERIKA

Myresluger

Løsnings: Struds - Afrika; Næsehornsflugt - Asien; Myresluger - Sydamerika; Tiger - Asien; Kænguru - Australien; Snohaleabe - Sydamerika; Koalabjørn - Australien; Bisonokse - Nordamerika.

træer på vor jord og lavede de planker vi skulle bruge for at bygge vort nye hus færdigt. Min mand stod ved den ene ende af en lang tomands-sav og jeg ved den anden. Og så gik det frem og tilbage gennem de tykke grene, til hver planke var savet firkantet. Vi pløjede selv vores jord fri for lucernen, som dækkede den helt, og snart fik vi de lækreste grøntsager til vort middagsbord.

Efter to dejlige år i vort nye hus kom vort tredje barn, vores første pige. Jeg glemmer aldrig den dag. Barnet blev født kl. 3 om eftermiddagen. Kl. 4 kom biskoppen og bankede på vores dør. Vi troede han var kommet for at se vores nyfødte, men han kom for at tale med min mand.

„Bror Kohler,” sagde han, „Jeg er kommet for at kalde dig på mission. Du skal afsted den 6. januar.”

Min mand og jeg blev helt stumme. Midt i tavsheden tilføjede biskoppen: „Du har kun et par dage til at udfylde denne formular.” Vi tog imod den formular han rakte os og det eneste vi kunne sige i øjeblikket var, at vi var nødt til at tænke over, hvad han havde bedt os om. Så gik biskoppen og vi stod bare og kiggede på hinanden en tid. Vi vidste hvad vi havde at gøre - nemlig at faste og bede. Vi vidste at vor himmelske Fader ville hjælpe os. Vi havde jo altid forsøgt at holde hans bud.

Med den vished vi havde opnået ved at faste og bede, udfyldte jeg formularen for min mand (han bad altid mig om at være hans sekretær) og med en god følelse tog vi over til biskoppen. Fra det øjeblik måtte vi spare alt hvad vi kunne af vores ma-

gre indtægt, så jeg kunne få nok at sende til min missionærægtemand, så han kunne blive forsørget, og stadig sørge for, at der var tilstrækkeligt til min lille familie og mig. Vi havde ikke ret meget den jul. Jeg lavede selv børnenes julegaver og de var meget lykkelige og glade.

Så blev det den 6. januar. Det var en bidende, kold morgen og jeg lavede en ekstra solid morgenmad - den sidste jeg skulle lave til min mand i længere tid. Børnene sov da han tog afsted. Det var som om mit hjerte sank helt ned i tærne, da det gik op for mig at jeg var alene og selv måtte forsørge både mand og børn, og at jeg nu selv skulle gøre en masse ting som min mand før havde gjort.

Midt i bedrøvelsen fik jeg denne tanke: „Du er ikke alene. Vor Fader vil altid være med dig.” Jeg fik det straks bedre og satte med det samme min vaskekedel over komfuret, fyrede op med noget brænde og påbegyndte min vask. På den måde arbejdede jeg mig ud af det sidste af min depression.

Den vinter var mine hænder nær frosset af mig når jeg hver dag måtte skære hø ud af den frosne høstak med vores lange høkniv. Det samme skete når jeg skulle malke koen i det hårde frostvejr i den skumrende morgen. Hvor jeg dog længtes efter foråret! Men foråret bragte nye problemer, som skulle løses. Jeg havde aldrig før betjent en plov og vi havde ikke engang en hest. En gavmild nabo lånte mig sin hest og på den måde var jeg tvunget til at gå i gang med forårsarbejdet. Jeg lagde seletøjet på hesten, bandt

den for ploven og lagde linen rund om min hals og så kørte jeg rundt og rundt på marken, medens den lille sad i sin vugge og de to drenge så til ved siden af. Da jeg var færdig med at pløje gentog jeg hele turen med den fintandede harve, til jorden var så fin at jeg kunne så.

En kold forårmorgen såede jeg al den tidlige sæd, medens børnene lå og sov, idet jeg gjorde hyppige afbrydelser for at liste ind of for at se, om alt var i orden. Da det var tid at lægge kartofler, hjalp mine to drenge mig med at putte kartoflerne ned i de huller, jeg lavede.

Vi var allesammen glade da det blev sommer, men det betød at nu skulle der vandes. Altid var det mig der skulle gøre det - jeg måtte åbne portene til vandingskanalen og sørge for de mange damme. Somme tider skulle dette gøres midt om natten. Når der blev vandet, groede tingene hurtigere, men ukrudtet måtte jo også fjernes og det varede ikke længe før lucernen var så høj at den kunne høstes. Jeg havde ingen tid at spille.

Jeg stod op den første høstdag kl. 3. om morgenen og begyndte at høste med min le. For hvert sving med leen ramte den søde duft af det afhøstede mine næsebor og jeg syntes at nu måtte jeg da være færdig, men der var altid mere tilbage. Det tog mig fire dage, hvor jeg arbejdede fra tidlig morgen, inden børnene vågnede, og inden jeg skulle malke og fordre, før jeg var færdig med den første høst. Men selv da var mit arbejde langt fra gjort. Jeg måtte stakke høet i lange rækker og bundte det i neg. Jeg læssede det op i en tæt stak. Det tog mig det meste af en hel dag at få høet stakket, og da jeg endelig var færdig og trygt kunne forlade det, gik børnene og jeg ind i huset og tog os en lur. Det var dejligt at kunne sidde ned.

Den sommer blev børnene større og jeg tyndere. Jordbærrene blev plukket om morgenen og pillet til morgenmad. De duftede friskt og dejligt. Så gik den sommer, og det blev efterår, og dermed var det blevet høsttid - der skulle samles

grøntsager og graves kartofler op. Så blev det vinter igen og atter måtte jeg fryse om hænderne når der skulle skæres hø ud af stakken, men denne gang var der to munde at mætte for vores ko havde fået en smuk kalv.

Jeg skrev til min missionærmand tre gange om ugen og aldrig beklagede jeg mig til ham, uanset hvor hårdt min tilværelse forekom mig. Jeg ønskede at han skulle udføre en god mission og være glad. Det virkede som om den vinter var ekstra lang. Men endelig blev det forår med al dets skønhed og hele historien gentog sig forfra: Pløjning, såning, vanding, lugning og høet der skulle stakkes, og ting der skulle gemmes i krukker og i kælderens til senere brug - det hele om igen. Men vi havde det godt.

En dag opdagede jeg at jeg næsten ingen penge havde. Jeg havde altid fastet hver eneste søndag, og den dag jeg blev klar over min pengemangel, fastede og bad jeg og, selv om det ikke var søndag. Jeg vidste at

vor himmelske Fader ville hjælpe mig.

Kort efter fik jeg et brev fra min mands missionspræsident. Han skrev at min mand, der havde udført en hæderlig mission og været en vidunderlig missionær, nu ville blive afløst.

Lidt senere fik jeg kort med besked om, hvornår jeg kunne møde min mand ved toget.

Jeg skyndte mig hen til min nærmeste nabo og bad ham om jeg måtte låne hans hestevogn, efter først at have lånt en hest et andet sted. Jeg ville have taget afsted lige med det samme, hvis ikke min nabo havde fortalt at toget ikke var ventet før om aftenen - klokken var kun 10 om formiddagen. Det virkede som en evighed før toget kom, men endelig blev det tid at tage afsted. Vejret var dejligt, stille og klart, og toget der fløjtede i det fjerne lød som den dejligste musik i mine ører. Det var en skøn genforening. Jeg takkede vor himmelske Fader for alt. Jeg havde bedt ham om så meget.

Den 2. januar 1891 sad en 19-årig norsk immigrant i sit hjem i byen Logan, ved Cache området i Utah, og skrev følgende linier på et stykke skrivepapir: „Efterhånden er jeg kommet til fuldtud at erkende, at jeg er så svag som noget menneske . . . måske svagere end mange andre, og jeg har indset at den lykke man får i livet kun kan fås ved at have et rent hjerte, en ren samvittighed og ved at frygte Herren og holde hans bud. Jeg har også indset at den lykke man opnår på

sine gamle dage kommer, når man kan se tilbage på et liv uden store synder; ved tilfredsstillelsen af ædle ønsker som er kommet til udfoldelse i mangfoldighed; og da jeg har opdaget at mit liv indtil nu ikke har været som jeg kunne tænke mig det skulle være, har jeg opstillet følgende regler, som jeg vil forsøge at leve mit liv efter fremover, hvilket Herren den almægtige, min Skaber, vil hjælpe mig med.”

Derpå skrev han 17 regler. Omtrent en

Tro - den højere kundskab

Ældste G. Homer Durham
De halvjerds' øverste Kvorum

måned senere, tirsdag den 15. aug. 1891, skrev han dem ned i sin dagbog. I denne bog beskrev han de kampe han måtte udkæmpe som en fremmed, ung student fra Utah ved Harvard universitetet i Cambridge, Massachusetts. Han begyndte sin dagbog med at opstille de 17 regler som skulle være vejledende for hans liv.

1. Jeg vil gøre religion, videnskaben over alle videnskaber til mine hovedinteresser gennem hele mit liv.

2. Jeg vil hver dag bede til Gud i enrum.

3. Jeg vil dagligt tænke på Gud og hans egenskaber og forsøge at blive som ham.

4. Jeg vil tage imod lys, visdom eller kundskab, hvor som helst og når som helst disse ting tilbydes mig.

5. Jeg vil aldrig skamme mig over at erkende mine principper, min tro og min religion, når jeg én gang er blevet fuldt overbevist om deres rigtighed.

6. Jeg vil aldrig spille et øjeblik af min tid, men anvende den klogt.

7. Jeg vil være strengt mådeholdende med mad og drikke.

8. Jeg vil aldrig gøre noget som jeg ikke ville gøre, hvis jeg vidste jeg levede i min sidste time.

9. Jeg vil dagligt læse Guds ord, så jeg kan lære hans vilje for at finde trøst og få styrke og opmuntring derved.

10. Jeg vil i al min tale ikke sige andet end den klare og enkle sandhed.

11. Jeg vil altid gøre det, som jeg mener er min pligt og det der er bedst for mine medmennesker.

12. Jeg vil gøre alt hvad jeg kan for at leve, medens jeg lever, så jeg ikke kommer til at leve et dødt liv.

13. Jeg vil aldrig hverken i ord eller gerning forsøge at påtvinge andre mine meninger men ganske enkelt holde fast ved dem og argumentere for dem overfor andre!

14. Jeg vil forsøge at overvinde vanen med at blive hurtigt vred, råbe højt, op-

træde utålmodigt eller på anden måde fornærme og såre mine medmennesker.
15. Jeg vil aldrig et øjeblik glemme min pligt overfor min mor - hende der har gjort mig til den jeg er, og til det jeg vil blive, hende som har tilbragt den bedste tid af sit liv i omsorg for mig og som jeg skylder al den ære, respekt og kærlighed som jeg er i stand til at give; jeg vil også altid huske mine pligter overfor min bror, alle mine venner og slægtninge.
16. Jeg vil fuldføre enhver opgave jeg

---

1. „Jeg vil gøre religion, videnskaben over alle videnskaber, til min hovedinteresse gennem hele mit liv.

2. Jeg vil hver dag bede til Gud i enrum.

3. Jeg vil dagligt tænke på Gud og hans egenskaber og forsøge at blive som ham.

4. . . ”

---

påbegynder; jeg vil også omhyggeligt tænke på formålet med mit liv og dets følger, for jeg påtager mig nogen forpligtelse.

17. Jeg vil altid huske på at de mænd og kvinder jeg møder er mine søskende og at jeg må fjerne bjælken i mit eget øje før jeg kan fjerne splinten i mine medmenneskers øjne.” (Se Matt. 7:5)

Det ville være godt hvis enhver ung mand og kvinde i vore dage på lignende måde ville vurdere deres stilling i livet. Den unge mand som skrev disse linier var elev på Brigham Young College i Logan da han første gang nedskrev dem.

Det var kun godt og vel tre måneder efter man var gået ind i det nye år, 1891, og præsident Wilford Woodruff havde netop modtaget den åbenbaring, der er kendt som „Manifestet”. De jagede og misforståede hellige stod overfor nye muligheder for forfølgelser.

Den unge mands navn var John Andreas Widtsoe. Han boede sammen med sin mor, der var enke, og sin lillebror i en lille, fattig hytte. De var kommet fra Norge i 1884. Den 27. juni, 1894 overrakte præsident Charles W. Eliot i Sanders teatret i Harvard Yard, Cambridge, Massachusetts, den unge immigrant den belønning, som betegnes Bachelor of Science, *summa cum laude* (æresbelønning). Han fuldførte på 3 år et 4-års studium. Han havde været igennem mange vanskeligheder. Hans mor, der var enke, og hans lillebror havde sendt ham lidt penge af deres sparsomme indtægt. Resten af sin uddannelse bekostede han ved usædvanlige, personlige ofre og ved at låne af gode venner i Logan - de fik 12% i renter.

Han vendte hjem til Logan fra Harvard og fik arbejde som kemiker ved Agricultural Experiment Station, Logan, Utah. Den 1. juni 1898 blev han viet til en smuk, ung pige, miss Leah Dunford, der var Susa Young Gates ældste datter. Det unge par rejste til Tyskland hvor de opnåede en PhD-belønning i biokemi ved universitetet i Göttingen. Herefter fulgte en efteruddannelse - doktorafhandlingen - som opnåedes gennem studier ved Zürichs polytekniske læreanstalt i Schweiz og ved London universitetet i England.

Medens John Widtsoe opholdt sig i Europa fik han i et telegram fra den ansvarshavende bestyrelsesformand tilbud om at blive præsident for Brigham Young College. Dagen efter modtog han et telegram fra præsident Joseph F. Smith fra Det øverste Præsidentskab. I

dette telegram blev han rådet til ikke at modtage tilbudet fra Brigham Young College, men i stedet komme tilbage til det, der nu er Utah State University, for at påbegynde nogle landbrugsundersøgelser og etablere en videnskab indenfor overrisling og tørre lanbrugsprodukter, til velsignelse for verdens vandfattige lanbrugsområder.

Han blev foregangsmanden for de videnskabelige overrislingsvandingsmetoder og for landbrug uden vand. Hans bøger og artikler blev udgivet på fransk, italiensk og arabisk og blev anvendt videnom i de vandfattige landbrugsområder overalt i verden, såvel som i De forenede Stater og Canada. Derpå blev han af U.S.A.'s indenrigsminister kaldet til at revidere De forenede Staters love og retningslinier for inddæmning. Han blev præsident for Utah State University i Logan Utah (1907-1916) og for University of Utah (1916-1921). I marts 1921 blev han kaldet til apostel af præsident Heber J. Grant og han fortsatte i denne stilling gennem et langt og begivenhedsrigt liv. Ved begravelseshøjtideligheden for ham i Salt Lake tabernaklet i 1952 blev der oplæst et telegram med en særlig anerkendelse for det store arbejde han havde udført i Canada; det var fra premierministeren.

John A. Widtsoes liv kan tjene som et eksempel for enhver af kirkens unge mænd og piger i verden i vore dage, især for de som går på de højere læreanstalter, for de som arbejder ude i verden og for familielivet.

Husk altid disse ord:

„. . . jeg har indset at den lykke man opnår i livet kun kan fås ved at have et rent hjerte, en ren samvittighed og ved at frygte Herren og holde hans bud. . . jeg har opstillet følgende regler, som jeg vil forsøge at leve mit liv efter.”

Og endnu engang: det ville være godt

hvis alle unge mænd og piger nedskrev nogle regler, som de kunne tænke sig skulle styre deres tilværelse. Ældste Widtsoe har ofte rådet unge mennesker til at „aflægge løfter og derpå holde disse løfter”.

Hans forpligtelse til at søge efter sandhed og kundskab blev en bemærkelsesværdig milepæl i unge sidste dages helliges historie. Som præsident for to statsuniversiteter var han også medlem af Brigham Youngs universitets bestyrelseskomité i mange år og én af bestyrelsens ledestjerner. Han har også i to perioder virket som kirkens uddannelseskommisær. Selv om grundlaget for hans forpligtelse m.h.t. at undersøge og udvide kundskabsområder var stor, var hans forpligtelse overfor Sandhedens Indstifter, vor himmelske Fader og hans tro på ham, endnu større. Han erkendte at tro på den Herren, Jesus Kristus, ikke alene er evangeliets første princip men også at en sådan tro er „en højere kundskab”.

Et af de digte, han skrev som student ved

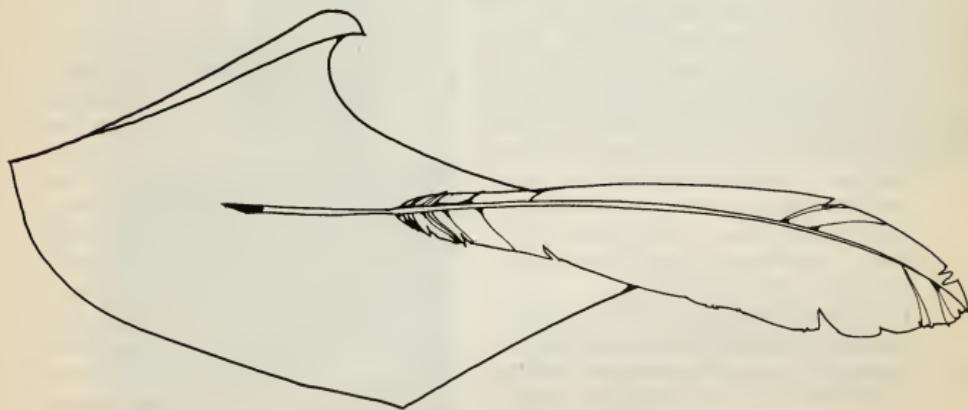
Harvard, findes nu i en SDHsalm, sat i musik af Alexander Schreiner („Lead Me Into Life Eternal” (Før mig til evigt liv) ikke oversat til dansk). De første linier lyder således: „Giv mig tro, den højere kundskab - Fader hør min bøn.” Kan det lade sig gøre at overvinde forhindringer i vore dage? Kan et menneske uden penge, uden familie eller indflydelsesrige mennesker, opnå en høj stilling i verden i da? Kan vi få tro og kundskab til at stemme overens?

Selvfølgelig kan vi det.

Hvordan?

Ved at benytte os af de samme principper som ældste Widtsoe opstillede for sit liv i en meget ung alder. Hans eksempel er anbefalelsesværdig for alle unge mænd og piger i vore dage.

I sin bog *In Search of Truth* giver ældste Widtsoe en formel, som vi kan følge. Den har været ham til stor nytte. Den vil kunne være til nytte for enhver. Den lyder: „Arbejd, arbejd, arbejd. Studér, studér, studér. Bed, bed, bed.” □

Melvin Leavitt

„Ørken og hede skal fryde sig . . .“

(Es. 35:1)

Tænk på et tørt sted - et eller andet sted, hvor der er så tørt, at Saharaørkenen ved sammenligning er som en sump. Vrid den sidste dråbe vand ud af dette sted og hæng det til tørre i den hede sol og vind i en uge eller deromkring, så har du et sted, der er cirka halvt så tørt som Atacamaørkenen.

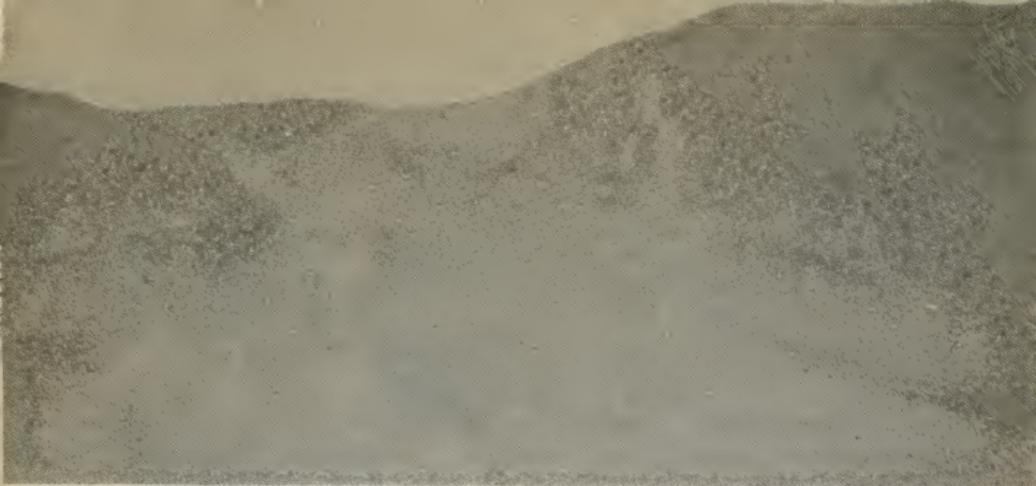
Atacama har, skønt det dækker hele den nordlige fjerdedel af Chile, kun fået 0,76 mm. regn i de sidste 20 år. Ikke den mindste, tornede, hårdføre busk vokser i dets tørreste områder. I mange kilometers omkreds ses intet andet end livløst støv - bortset fra nogle få, spredte steder, hvor smalle vandløb kommer ned fra bjergene, eller hvor man har gravet brønde. Det er vanskeligt at tro, at så meget som en mikrobe kan leve i jordbunden af disse månelignende høje.

Og alligevel ligger der byer her. En af dem er Arica, Chiles nordligste by, grundlagt på den allertørreste del af det tørre Atacama. Grøn af træer og blomster ligger den der mellem det blå Stillehav og det døde ørkenland. Det er en strålende by. Huse og forretninger er malet i livlige farver. Indbyggerne er lykkelige, musikken er rytmisk; fridage og festdage er stemningsfulde.

Og i hele denne strålende, lykkelige by er de mest strålende, de mest lykkelige mennesker - du har selvfølgelig allerede gættet det - de sidste dages hellige. I

Aricas to ward findes der mange unge, hengivne mormoner, som holder budene, forbereder sig til en mission, til ægteskab, til at skabe retskafne hjem og til at have det dejligt. Man ser dem ofte sammen til sport, dans, møder, selskaber og især plaskende i de salte vover ved en af Aricas mange offentlige strande.

Således er det en forårseftermiddag i november, da en bybus ruller op ved det sidste stoppested ved én af disse strande, og ud vælter der en gruppe glade, nydelige unge mænd og piger, som piler af sted gennem det bløde sand ned til stranden. Højt over dem rejser sig truende El Morro, den massive, grå klippe, hvis profil dominerer Aricas sydlige horisont. I løbet af et øjeblik er et tæppe af farverige håndklæder blevet fremtryllet på strandbredden, og man foreslår et spil „dodge ball“ (et spil, hvor ét hold danner yderkreds, et andet inderkreds; hensigten er, at yderkredsen skal ramme spillerne i inderkredsen med bolden. Når en spiller rammes går han ud af spillet.) Men man har ingen bold, så et håndklæde forsvinder under én af de unge mænd, bindes i knuder og snøres til sidst sammen med én eller andens snørebånd. Håndklædet er blevet til en bold, og spillet begynder: drengene mod pigerne. Drengene er stærkere og bedre til at ramme, men pigerne er mere behændige, og resultatet af kampen er uafgjort. De hvirvler sandet op under spillet, de hopper og drejer

Ved kysten i det nordlige Chile mødes det blå Stillehav med Atacama orkenen, der er jordens tørreste sted. Der er kun faldet 0,76 mm regn ved Atica i løbet af de sidste 20 år. Men Ariguenerne har lært at leve godt i orkenen, idet de pumper det livgivende vand fra undergrunden og drager fordel af havets rigdom af fisk.

Den kolde Humboltstrøm gør, at svømming fra de fleste af Chiles strande kun er for vikinger. Men Arica er velsignet med en varm havstrøm, der skyller op på kysten, og som gør vandet behageligt at svømme i 9 måneder om året.

sig, til den varme, gule sol synes at hoppe og dreje sig over dem. Efter en tids forløb ender spillet på én eller anden måde med en kamp om, hvilket hold der kan holde bolden borte fra det andet - og ét eller andet sted fra er der pludselig kommet en rigtig bold.

Senere slapper nogle af de unge mennesker af og fortæller journalisten fra New Era, ungdomsbladet, om livet i Arica. Aricas indbyggere elsker at more sig, og de finder hurtigt et påskud til at feste. De nyder deres fridage og har et godt forråd af vel tilrettelagte festligheder. Et af årets højdepunkter er karnevallet hver februar. I dette forrykte tidsrum er det højst sansynligt, at fremmede på gennemrejse bliver bombarderet med vandfyldte balloner, konfetti eller blomster. På Dia de los Picados (Djævlens dag) udvides denne liste til at omfatte spandfulde af vand, mudder, flydende skovsværte, maling, æg - alt, hvad der er let flydende kan anvendes. Baller og selskaber holdes på torvet. Man laver en abe af træ og klæder den i smoking. Denne abe bliver *carnavelón*, dvs. karnevallets anfører; og enhver viser ham overdreven respekt og han fejres ved selskaber og parader. Når karnevallet endelig slutter, begravnes denne *carnavelón* under overdreven sørgen og græden.

Gruppen af unge mennesker ved stranden forklarer også lidt om skolegangen i Chile. De fleste elever går kun i skole den halve dag, men det forventes, at de studerer hårdt i deres fritid. I løbet af sin skoletid studerer enhver elev spansk, matematik, musik, engelsk, fysik, kemi samt andre valgfri fag. Hvis en elev dumper ved den afsluttende eksamen i ét af sine hovedfag, og ikke redder sig ved en efterfølgende eksamination, må han gå hele skoleåret om med alle fagene, også dem, som han klarede sig godt i. Det er nok unødvendigt at sige, at prøver tages meget alvorligt. Eleverne læser til sent

om aftenen i deres stræben efter at få 7, den højeste karakter, og har mareridt af skræk for at få 1, som er den laveste karakter. Konkurrencen om adgang til universiteterne er hård, men mormonerne over hele Chile har klaret sig fint.

Medens de bader sig i solen, fortæller de også om deres følelser for evangeliet, dets velsignelser, opgaver og ansvar. „Det, vi først og fremmest skal gøre for at opfylde ældste McConkies profeti om vor fremtid, er at være eksempler, ikke alene med hensyn til at gøre os til venner med folk, men også i vor opførelse,” siger Elisobet Santibanez. „Således vil folk kunne se, at ved at handle ret, kan et menneske leve lykkeligt. Et værdigt medlem af kirken kan altid føle sig tryk. Og når mennesker, som ikke føler denne tryghed, ser vort eksempel, vil de forandre sig. Der vil hver dag være flere mennesker, som ønsker at studere evangeliet.”

Den 1. marts 1977 sagde ældste Bruce R. McConkie fra De Tolvs Råd ved en områdekonference i Santiago, Chiles hovedstad: „Jeg forudser den dag, da syv stave i Chile vil være syv gang 70. Jeg forudser den dag, da 250 aktive Chilemissionærer vil være øget med tusinder. Jeg forudser den dag, da Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige vil være den mest indflydelsesrige kraft i denne nation. . . Herren vil udøse velsignelser i overmål over dette land på grund af det retsrafne liv, folket her lever.”

En nylig omvendt tilføjer: „Noget af det bedste ved kirken er menneskene. De er meget kærlige og hjertelige. De tog imod mig med åbne arme.”

Santos Altamarino Espinosa, som lige er vendt hjem fra en mission, siger: „Vi bør lade vore brødre og søstre lære sandheden at kende og hjælpe dem til at forstå, at de har mulighed for at opnå evigt liv.” Hun tilføjer en personlig erfaring med at følge de råd, Brødrene giver:

„Jeg husker præsident Kimball som apostel. For 10 år siden sagde han: ‚Bered jer og sørg for, at have forråd i jeres hjem, for der vil komme vanskelige tider.‘ For nogle år siden måtte Chile gennem en vanskelig tid, hvor der ingen føde var at få. Profetien var opfyldt, og hver gang jeg tænker derpå, lægger jeg mere vægt på lydighed mod profeternes råd.”

Hector Novoan siger: „Siden jeg som barn tog mine første skridt har jeg udviklet min tro på Gud. Nu, da jeg kender evangeliet, kan jeg som med en basuns røst udråbe, at den største velsignelse, man kan modtage på denne jord, er at komme til kundskab om evangeliet.

Jeg ved, at Herren elsker mig. Hans kærlighed er så stor, at når jeg af hele mit hjerte priser ham, føler jeg en stor glæde fylde mig helt, og jeg føler ham meget nær. Jeg ved, at dersom det ikke var for det slør, der dækker mit sind, ville jeg være i stand til at erindre mig ham og den tid, da jeg var hos ham.

Jeg ved uden skygge af tvivl, at ved at anvende evangeliet i vort liv, vil vi opnå fuldkommenhed og forberede os til at vende tilbage til Herren.”

En ung mand fra Nord-Amerika, som er i Arica som udvekslingsstudent, omtaler med stor beundring de unge medlemmer i Arica:

„De er fuldstændig ærlige. Hvis en af dem føler sig uværdig til at tjene ved nadverbordet en søndag morgen, siger han det hellere, end han bare tager fat og udfører sin tjeneste for at undgå at blive sat i forlegenhed. Jeg elsker den ikke-mormonske familie, jeg bor hos, som var den min egen familie. De er nogle af de bedste mennesker i verden. Men når jeg besøger medlemmers hjem i Arica, forbavses jeg over den forskel det gør, når præstedømmet præsiderer i et hjem, og evangeliske principper efterleves.”

Ana Maria Rivera opsummerer i vel-

valgte ord hele gruppens følelser, deres tro, deres håb, deres forpligtelser: „Vor tilværelse ville være fuldstændig tom, hvis der ikke var et strålende, forjættende lys til at give os anvisninger og lede os på den sande vej, en vej, der fører os tilbage til det celestiale hjem, hvor vi hører til, og til den Fader, som gav os denne forunderlige anledning til at leve på denne jord.

Frem for alt skal vi udføre vort kirkelige arbejde med begejstring, for det er et arbejde, som lønner sig, som højner, tilfredsstillende, og gør dem, som udfører det, lykkelige.

Kort sagt, at tro på Jesus Kristus og på, hvad han har givet alle mennesker, får mig til at hengive mig selv til at gøre det, han ønsker jeg skal gøre, med hele mit hjerte, legeme og sind, idet jeg altid ved, at vejen ender hos vor Fader, som venter mig med åbne arme, ønsker, at jeg skal overvinde alle forhindringer og længes efter det tidspunkt, da jeg vender tilbage sammen med mine brødre og søstre.

Vi er unge; vi har den styrke, den vilje, det håb, den kærlighed og - frem for alt - denne friske, sunde, stærke, glødende tro, der opfylder tomrummene og oplyser mørket. Vi vil anvende den med fornyet styrke og kraft til at bygge den forunderlige kirke, som Jesus Kristus ønsker at have her på jorden i disse de sidste dage.”

Ikke én i den lykkelige gruppe på strandbredden har nogen sinde set det regne i Arica, og sandsynligvis er der aldrig nogen af dem, der vil opleve det, men med den ånd og kraft, der findes i dem, er det slet ikke umuligt, at selv Atacama vil fryde sig og blomstre som rosen. (Es. 35:1-2) □

Menneskets oprindelse og profeti opfyldt

George Albert Smith

Redaktørens bemærkning: George Albert Smith, kirkens ottende præsident, virkede under en yderst vanskelig tid i verdens historie. Kort efter, at han var blevet kaldet til præsident, sluttede den anden verdenskrig, og hans administration havde den monumentale opgave at genopbygge de sønderrevne livsmønstre for de sidste dages hellige i mange lande. Kirken begyndte at komme frem over hele verden, og missionering blev genoptaget. Gennem kirkens velfærdsorganisationer blev tusindvis af kasser med fødevarer og klæder sendt til de hellige i Europa, i nogle tilfælde fra det ene europæiske land til et andet. Han tilskyndede de hellige til at tage del i denne form for udøvelse af barmhjertighed. Han sagde: „Lad også vor Faders andre børn få vor hjælp i disse ulykkestider. Jeg håber, vi vil huske, at vort ansvar først lige er begyndt, og at vi fortsat vil have opgaver i lang tid. . . Vi skal holde hans bud og elske hverandre. Derefter skal vor kærlighed strække sig ud over kirkens grænser til menneskenes børn. . . Vi har pligt til at bære budskabet om Jesu Kristi evangelium til jordens nationer, til fjerne lande.” (*Improvement Era*, december 1945)

Præsident Smith blev født i Salt Lake City, Utah, den 4. april 1870. Han blev kaldet og ordineret til præsident for kir-

ken den 21. maj 1945 i en alder af 75 år. Fire måneder efter indviede han Idaho Falls templet, den 23. september 1945. Han virkede næsten seks år som præsident og døde på sin 81 års fødselsdag, den 4. april 1951.

Han kom i præsidentskabet med en rig arv. Han var ældste søn af præsident John Henry Smith, der blev kaldet til apostel under præsident John Taylors administration, og som virkede som rådgiver til præsident Joseph F. Smith. Hans bedstefader, præsident George A. Smith, efter hvem han var opkaldt, blev kaldet til apostel af profeten Joseph Smith og virkede som rådgiver til præsident Brigham Young. Hans oldefader, kendt som fader John Smith, en onkel til profeten Joseph Smith, var kirkens tredje patriark og den første præsident i Zions Salt Lake Stav.

Præsident George Albert Smith blev ordineret til apostel den 8. oktober 1903 og beskikket til præsident for De tolv Råd den 8. juli 1943. Den 8. april 1945, mens han virkede som præsident for De tolv Råd og kun nogle få uger, før han blev kaldet til at være præsident for kirken, holdt han følgende tale i radioen, som udsendte den over hele nationen. Så vidt vi ved, er den aldrig før blevet gengivet i et af kirkens blade.

Bibelen indeholder råd og vejledning fra

vor himmelske Fader, og jeg accepterer uden stiltiende forbehold de udtalelser, som findes i 1. og 2. kapitel af 1. Mosebog om, at i begyndelsen skabte Gud himmelen og jorden og hvert eneste levende væsen, som har levet på jorden, mennesket iberegnet.

„Og Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem; og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: ‚Bliv frugtbar og mangfoldige og opfyld jorden, gør eder til herre over den. . .’ (1. Mosebog 1:27-28)

„Det er himmelens og jordens skabelses-historie. Da Gud Herren gjorde jord og himmel - dengang fandtes endnu ingen af markens buske på jorden, og endnu var ingen af markens urter spiret frem, thi Gud Herren havde ikke ladet det regne på jorden, og der var ingen mennesker til at dyrke agerjorden.” (1. Mos. 2:4,5)

Dette var helt igennem en åndelig skabelse. Derefter følger den fysiske skabelse.

„Da dannede Gud Herren mennesket af agerjordens muld og blæste livsånde i hans næsebor, så at mennesket blev et levende væsen.” (1. Mos. 2:7)

Det hørte til vor himmelske Faders plan, at hvert eneste levende væsen, han skabte, skulle formere sig hver efter sin art. Adam og Eva var Guds børn; de var vore første forældre, og hvert eneste menneske, som har levet på jorden, nedstammede fra dem. Gud gav dem frihed til at handle for sig selv i alle ting og holdt dem ansvarlige for deres adfærd. De fik deres instruktioner i Edens Have fra vor himmelske Fader, og de belæringer blev bevaret til efterfølgende generationer.

Bibelsens kronologi viser, at for næsten 6000 år siden begyndte vore første forældre deres jordiske liv. Herren instruerede dem om, hvorledes de skulle opføre sig,

og hans profeter, som havde guddommelig fuldmagt til at tale for ham, har gennem tiderne belært Adams efterkommere om, hvorledes de kunne leve lykkeligt i jordelivet og således kvalificere sig til, når tiden kommer for dem, da de skal dø, at gå over i udødeligheden og tage rigdommen i deres karakterdannelse og den kundskab, de har opnået, med sig. De, som former deres livsførelse mest efter vor himmelske Faders lærdomme, vil få den største belønning og vil kunne nyde den største lykke både her og herefter.

Blandt meget andet blev det af profeterne krævet, at de skulle føre en optegnelse om den sandhed, der blev åbenbaret til dem fra tid til anden, så den kunne gå videre til gavn for deres efterkommere, og så hver generation kunne arve den fra deres forfædre. Derfor er vi i dag i vor generation i besiddelse af en optegnelse, der er blevet bevaret til vejledning for os, idet den indeholder oplysninger, som Herren har åbenbaret lige fra begyndelsen. Jeg tænker her på Bibelen. Ikke blot forkynder den det, som er sket i fortiden, men den fortæller også om begivenheder, der skal ske i fremtiden, i visse tilfæl-

Don Carlos Smith, George Albert Smith, Winslow Farr og Ezra Chase.

de flere generationer før de virkelig skete. Den oplyser også, at opfyldelsen af profetien fandt sted til den bestemte tid. Profeten Amos sagde: „Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.” (Amos 3:7) Jeg kender ikke til noget af stor betydning, der er sket i verden, og som Herren ikke gennem sine profeter har advaret folket om i forvejen; så de har ikke været uvidende om, hvad der skulle komme, men har kunnet lægge planer for deres liv, hvis de ville, så det ville gavne dem. Til støtte for dette citerer jeg følgende tilfælde:

Noas tilfælde er ét af dem. Han havde af Herren fået befaling om at bygge en ark, hvori de retfærdige kunne blive bevaret for den oversvømmelse, der skulle komme. Noa byggede arken og prædikede omvendelse for sin generation i et tidsrum af 120 år, så de var fuldt advaret. Folket var imidlertid så ugudelige, så de overhovedet ikke ville lytte til advarslen. Da de havde deres handelfrihed, valgte de det onde frem for retfærdigheden. Regnen faldt og oversvømmelserne kom, og kun Noa og hans familie på otte sjæle blev reddet. Alle var blevet tilstrækkeligt advaret, men på grund af stivsind og uvilje til at omvende sig, druknede de.

Et andet tilfælde har vi i Abraham og hans efterkommere. Han fik at vide, at hans efterkommere skulle drage til et fremmed land, og efter at have tjent der i en periode på 400 år, skulle de drage ud med en stor formue; dette blev altsammen opfyldt bogstaveligt, da Moses, som var én af Abrahams efterkommere, førte Israels børn ud af Egypten, tilbage til det forjættede land.

Josef, en trofast søn af Jakob, var blevet solgt som slave af sine brødre; han var i fængsel i Egypten, da Farao havde en drøm, som besværede ham og som hans vise mænd ikke kunne udlægge. Man

George Albert Smith sammen med sin missionærkammerat, ældste Henry Foster.

fortalte Farao, at Josef kunne tyde drømmen, så han blev ført frem for kongen. Han forklarede, at han ikke kunne tyde drømmen, men at Gud ville give svaret. Da Josef havde modtaget tydningen fra Herren, fortalte han Farao, at hans drøm var af stor betydning, at der ville komme syv år med overflod over hele landet, men de ville blive efterfulgt af syv år med hungersnød; men hvis Farao i de rige år ville samle forråd til når hungersnøden kom, ville hans folk ikke dø af sult. Farao accepterede Josefs tydning og gode råd og belønnede ham med at gøre ham til Egyptens tilsynsførende, således at kun kongen selv var større end han. Da de 14 år var til ende, var drømmen, som tydet af Josef, blevet bogstaveligt opfyldt, egypterne var blevet reddet fra hungersnød og død.

Så var der dengang Jeremias profeterede, at Jerusalem ville blive ødelagt og dens indbyggere være i trældom i 70 år. Det skulle ske under Nebukadnesar af Babylon. Til det fastsatte tidspunkt brændte Jerusalem; dens fyrster, adelsmænd, håndværkere og mange af dens indbyggere blev ført til Babylon som fanger sammen med de hellige kar fra templet.

140 år før Kyros den Store blev født, forudsagde profeten Esajas hans fødsel, bekendtgjorde hans navn og sagde, at han skulle ødelægge Babylon og genopbygge Jerusalem - uden hensyn til det faktum, at han var fuldstændig fremmed for alle jødernes interesser.

Da Kyros var ca. 50 år, stillede han, efter at have underlagt sig mange folk og små nationer, med sin hær op foran Babylon, som da var den største af alle byer med sine uovervindelige mure, ca. 90 m. høje, og sine mægtige porte af jern og messing. I stedet for at angribe murene, omlodte han Eufratfloden, som løb igennem byen, og anvendte kanalerne under murene til at trænge ind i Babylon. Han indtog uden vanskelighed byen, medens Belsazzar sammen med sine hofmænd drak sig fulde og vanhelligede de hellige kar fra Herrens hus, dem, som hans fader Nebukadnesar havde bragt med sig fra Jerusalem.

I byen fandt Kyros den hebraiske profet Daniel, som allerede havde tydet håndskriften på væggen og havde fortalt Belsazzar, at han var „vejet på vægten og fundet for let” (Daniel 5:27). Kyros havde adgang til de jødiske optegnelser, og deri læste han, at Israels Gud havde bestemt, at han, Kyros, skulle genopbygge Jerusalem. Omgående proklamerede han, at jøderne skulle vende tilbage til Jerusalem, og landene skulle hjælpe dem med at genopbygge byen og templet. Dette blev udført nøjagtig 70 år efter Jerusalems ødelæggelse og opfyldte således Jeremias’ profeti, som han havde udtalt over 100 år tidligere.

Ødelæggelsen af Babylon er ligeledes et af de mange tilfælde på profeti. Da byen stod på højden af sin herlighed, profeterede Esajas, at den ville blive ødelagt, „at det aldrig i evighed skal bebos, ej bebygges fra slægt til slægt” (Es. 13:20) Den blev komplet ødelagt og oversvømmet af flodens vande. I dag er

den by, som på den tid var den største under himlen, stadig, efter 2000 års forløb, en ruinhob.

Det gamle Testamente er fuldt af bemærkelsesværdige og næsten utrolige profetier, som blev opfyldt helt bogstaveligt. Kun gennem åbenbaringer fra Herren kunne profeterne have vidst, hvad der skulle ske, og kun Gud kunne opfylde deres forudsigelser. Esajas, Jeremias, Ezekiel, Josef og andre med dem var mennesker ligesom deres medmennesker, men de var udvalgt til at repræsentere Herren, og det var den Almægtiges inspiration, der ledte deres udtalelser, ligesom det var ved Herrens kraft, deres forjættelser blev opfyldt.

Lad os nu se på en af de mange forudsigelser i Det nye Testamente. Læs hele det 21. kapitel hos Lukas.

„Men når I ser Jerusalem omringet af krigshære, da forstår I, at dens ødelæggelse er kommet nær” (Lukas 21:20). Denne profeti indeholder Jerusalems skæbne, templets og hele den jødiske nations i 1900 år, og den er stadig igang med at blive opfyldt.

I året 70 e.Kr. omringede den romerske hær Jerusalem. De trofaste disciple, som kunne huske den advarsel, Jesus havde givet, flygtede op i bjergene. Byen blev indtaget efter lang belejring, under hvilken indbyggerne led under hungersnød, pest og sværd.

Foruden at nogle blev taget til fange, omkom 1 1/2 million jøder. Landet blev lagt øde, templet ødelagt, der blev ikke ladt sten på sten tilbage; befolkningen blev spredt til alle jordens nationer - altsammen som forudsagt.

Jerusalem og Babylon blev advaret af Herrens tjenere om at omvende sig fra deres ugudelighed, da de ellers ville blive straffet, men de trodsede, og ødelæggelsen kom. Andre byer og nationer er blevet rige, mægtige og ugudelige og er gået over i glemselen. Når vi ser tilbage på

disse begivenheder, mon vi så gør forkert i at erkende, at verden i dag høster sorg og ødelæggelse på grund af indbygernes ugudelighed?

Når vi ser verden ignorere vor himmelske Faders vejledning og lide straffen for deres stivsind, vil vi så følge ondskabens vej, når fortidens historie lærer os, at ødelæggelsen til sidst vil komme over os, medmindre vi vender os til Herren? Kun omvendelse kan redde os. Vil vi omvende os, før det er for sent?

Vi er ikke godsejere. Vi ejer ikke en stump af jorden eller af dens rigdomme. Vi er allerhøjest midlertidige forpagtere. Vi efterlader det hele her, når vi dør. Nøgne kom vi til verden, og nøgne går vi herfra. Denne jord er Herrens, og at holde hans bud er den rente, vi betaler for velsignelserne ved livet og alt, hvad vi kan glæde os over nu og herefter.

Vor indstilling herefter er resultatet af vor livsførelse her. Hvert eneste menneske vil blive dømt efter sine gerninger, og vi vil kun opnå den herlighedsglad, vi har fortjent.

Det er næsten 2000 år siden, Jesus Kristus vor Herre kom til jorden og gav sit liv som løsesum for os, så gennem ham alle kunne opstå fra de døde. Han var førstegrøden af opstandelsen. Han lærte

os at elske vor næste som os selv og at gøre godt mod alle mennesker. Hans lærdomme i Det ny Testamente er en yderst vigtig del af Bibelen. Det var ham, der sagde: „Ransag skrifterne, for i dem mener I at have evigt liv, og det er dem, som vidner om mig.” (Joh. 5:39)

Vi læser i Job: „Dog, Ånden den er i mennesket, og den Almægtiges inspiration giver dem indsigt.” (Job 32:8), King James Version)

I tider som disse bør vi søge denne inspiration gennem retfærdighed. Den kommer ikke på nogen anden måde.

Jeg er taknemmelig for fællesskabet med de mange intelligente, retskafne mennesker, som bor i dette og andre lande. Mit liv er blevet beriget under samvær med jer, og jeg siger jer tak for det. Jeg ønsker inderligt, at vi alle må fortjene og modtage en evig arv i det celestiale rige hos vor Herre lige her på denne jord, når vi når til udødeligheden. I denne mit jordiske livs aften giver jeg jer mit vidnesbyrd, at jeg ved, at vor fædres Gud, vor Gud stadig lever og elsker os og ønsker os lykke og ophøjelse, og jeg giver jer dette vidnesbyrd med min kærlighed og mine velsignelser i Jesu Kristi, hans elskede Søn, vor Forløseres navn. AMEN.

Omslagets forside: Hawaii templet, Laie, Hawaii. Oprindeligt indviet den 27. november 1919; efter et to-årigt ombygningsprojekt, der blandt andet forsynede templet med en ny indgang samt udvidede faciliteter for tempelarbejderne og administrationen, blev templet den 13. juni 1978 genindviet af præsident Spencer W. Kimball.

Omslagets bagside: St. George templet, St. George, Utah. Brigham Young tog den 9. november 1871, det første spadestik til dette tempel. Han lagde hjørnestenen den 1. april 1874 og bad indvielsesbonnen. Den 6. april 1877 fandt den endelige indvielse sted under hans ledelse, mens Daniel H. Wells, hans rådgiver, bad indvielsesbonnen. Dette tempel blev ombygget for at kunne huse flere mennesker, og blev den 11. og 12. november 1975 genindviet af præsident Spencer W. Kimball.

Et henkogningsprojekt indenfor velfærdsprogrammet

